

அறிவுரை

- மாலை -

★
★★

ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்

சென்னை - 1

அறிவுரை மாலை

தொகுப்பாசிரியர் :

திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்

53-56, பவழக்காரத் தெரு :: சென்னை 1
பதிப்புரிமை] 1950

முன்னுரை

பள்ளிக்கூடங்களில் பாட புத்தகங்களாக வைப்பதற்கு உரிய நூல்கள் மாணவர்க்கு நானாவகையிலும் அறிவு புகட்டத்தக்கனவாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது கல்விப் பகுதியாரின் கருத்தாகும். ஒருமுறை ஒரு நூலகத்துப் பயிற்ற கருத்துக்களையே மேலும் பயிலுதல் மாணவர்க்கு இன்பம் அளிக்கமாட்டாது. பிற பாட புத்தகங்களில் வராத புதிய பொருளுரைகளைத் தேடித் தொகுத்து இந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் இலங்கை எஸ். எஸ். ஸி. பரீட்சைக்கு நான்கு ஆண்டுகள் பாடமாக இருந்திருக்கின்றது. இது புதிய திருத்தங்களோடு நான்காவது பதிப்பாக வெளிவருகின்றது. தமிழ் உலகம் இதனை ஏற்று யாம் புரிந்துவரும் பணிக்கு உணக்கம் அளிக்கும் என எதிர்பார்க்கின்றோம்.

சென்னை }
1-11-1950.

ந. சி. கந்தையா

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. இருமலையும் நிகரேயாம்	 1
2. நச்சினூர்க்கினியர்	 9
3. சரித்திரம்	 14
4. முச்சங்கமும் இறையனர் அகப் பொருளும்	 18
5. எழுத்தின் வரலாறு	 25
6. பழந்தமிழர் போர் முறை நிரை கவர்தலும் நீரை மீட்டலும் நிரை மீட்டல் வீரக்கல் கல் நடுதலின் விபரம்	 32
7. இசை மரபு	 42
8. மொழியின் வரலாறு சொல்லின் தொடக்கமும் மொழி வளர்ச்சியும்	 46
9. பண்டையோர் எழுதப் பயன் படுத்திய பொருள்கள்	 55
10. போசன் கதை	 60
11. குண்டலகேசி வரலாற்றுச் சுருக்கம்	 70
12. நீலகேசி வரலாற்றுச் சுருக்கம்	 75
13. தமிழர் வாணிகம்	 78
14. சிந்துகதிப் பள்ளத்தாக்கில் தமிழர் நாகரிகம்	 88

அறிவுரை மாலை

1. * இருமலையும் நிகரேயாம்.

வேனிற்காலத் தென்றல் இனிமையாக விசுகின்றது. மேகம் திரண்டு தென்மலையில் தவழுகின்றது. குன்றாத வளமுடைய குற்றூல மலையினின்றும் ஒரு குறவஞ்சி புறப்பட்டாள். பொன்றாத வளமுடைய பொதிய மலையினின்றும் மற்றொரு குறமாத புறப்பட்டாள். இரு வஞ்சியரும் இடைநிலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்பட்டார்கள். தன்மலையைப் புகழும் தன்மைவாய்ந்த குற்றூலக் குறவஞ்சி, திரிகூட மலையின் பெருமையை விரிவாகக் கூறத் தொடங்கினாள்.

“ தவமுனிவர் கூட்டுறவும்
அவரிருக்கும் குகையும்
சஞ்சீவி முதலான
விஞ்சை மூலிகையும்
கவளசித்தர் ஆதியரும்
மவுள யோகியரும்
கத்திருக்கும் கைலாயம்
ஒத்திருக்கும் அம்மே”

* சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் R. P. சேதுப்பிள்ளை, B. A., B. L., அவர்கள் எழுதியது.

என்று குற்றால மலையின் பெருமையைக் குறவஞ்சி ஒருவாறு கூறினான்.

“அம்மே! எனது மலை ஈசன் வாழும் கைலை மலையை ஒப்பதாகும். அங்கு தவமுனிவர் குழாம் குழாமாய்த் தங்கி வாழ்கின்றார்கள். யோகியரும் சிந்தையை ஒடுக்கிச் சீரிய தவஞ் செய்கின்றார்கள். சஞ்சீவி முதலான விஞ்சை மூலிகைகள் எங்கும் செழித்து வளர்கின்றன. மாதவத்தோர் தவம் புரியும் மலைக் குகைகள், எம்மருங்கும் மாண்புற விளங்குகின்றன. என் மலையை ஒப்பது கைலை மலை ஒன்றே” என்று தன் மலைப் பெருமையை மலைமாது கூறினான். இதைக் கேட்ட பொதியமலைக் குறவஞ்சி மனத்தில் புதியதோர் ஊக்கம் பிறந்தது. குற்றால மலையிலும் தன் மலை சிறந்ததென்று குறவஞ்சியிடம் கூறத் துணிந்தான்; குற்றாலக் குறமாதை நோக்கி, வஞ்சியே! என் மலையின் பெருமையை மறைத்து வஞ்சமாகப் பேசுகின்றாயோ!

“திங்கள்முடி துடுமலை
தென்றல் விளையாடும் மலை
தங்கும் முயல் துடுமலை
தமிழ் முனிவன் வாழுமலை
அங்கயற்கண் அம்மைநிரு
அருள் சுரந்து பொழிவதென
பொங்கருவி தூங்கும் மலை
பொதியமலை என் மலையே”

என்று பொதிய மலையைப் புகழ்ந்துரைத்தான். “வஞ்சி! எனது மலையின் திருமுடியில் வெண்மதி

விளங்கும். மலை எங்கும் மந்தமாருதம் இருந்து விளையாடும். தயிழை வளர்க்கும் தவமுனிவன் அங்கு தங்கி வாழ்வான். அங்கயற்கண் அம்மையின் அருள்போல அருவி நீர் பொழியும். இதனினும் சிறந்தமலை இவ்வுலகில் உண்டோ?” என்று குற்றாலக் குறவஞ்சியைக் குமைக்க முயன்றான்.

இவ்வாறு பொதிய மலை மாது பொதிந்துரைத்த சொற் கேட்ட குற்றாலக் குறவஞ்சி தன் மலையிலமைந்த அருவியின் பெருமையையும், பூக்களின் பண்பையும், மலர்களின் மாண்பையும் மிக ஏற்றமாய் எடுத்துரைக்க எண்ணினான்.

“முழங்கு திரைப்புனல் அருவி
கழங்கென முத்தாடும்
கிழங்கு கிள்வித் தேனெடுத்து
வளம்பாடி நடிப்போம்
கிம்புதியின் கொம்பொடித்து
வெப்புதினை இடிப்போம்
செழுங்குரங்கு தேமாவின்
பழங்களைப் பந்தடிக்கும்
தேனலர் சண்பகவாசம்
வானுலகில் வெடிக்கும்
வழங்குகொடை மகராசர்
குறும்பலவி லீசர்
வளம்பெருகும் திரிகூட
மலையெங்கள் மலையே”

அம்மே! எனது குற்றால அருவி உன் மலை அருவியிலுங் குறைந்ததோ? கண்டோர் வியக்கும் அவ்

வருவி வெண் முத்தைக் கழங்காக விளையாடும். அவ்வருவி நீர் பெருகி எங்கள் சிறுமியர் சிறு வீட்டை அடித்துக் கொண்டோடும். இன்னும் எனது மலைவளம் கூறுகின்றேன் கேள். அம் மலையில் விளையும் இனிய கிழங்குகளை நாங்கள் அகழ்ந்து எடுப்போம். தேனூர் தினைமாவும் உண்டு தினைத்திடுவோம். இன்னும் அம்மலையில் இலங்கும் மாங்கனிகளை வானரங்கள் மாந்தி மகிழ்ந்து பந்தடித்து விளையாடக் கண்டு களிப்போம். வானூற ஓங்கிய மரங்களின் மலர்கள் விண்ணுலகில் வெடித்து மணம் வீசும். இத்தகைய மலைக்கு உன் மலை இணையாகுமோ?" என்று இறுமாந்து கூறினான். இவ்வாறு குற்றூல மாது குளிர்ந்து உரைத்த மாற்றம், பொதியமலை மாதின் மனத்தை வெதுப்பியது; வண்ணமாய சொற்களால் தன் மலைவளம் கூறத் தொடங்கினான்.

“கொழுங் கொடியின் விழுந்தவள்ளிக்
கிழங்கு கல்லி எடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்துமுல்லைக்
கொடியில்வைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாரும்
தேறலும்வாய் மடுப்போம்
பசுந்தழையும் மரவுரியும்
இசைந்திடவே உடுப்போம்
செழுந்திணையு நறுந்தேனும்
விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்
சினவேங்கைப் புலித்தோவின்
பாயலிற்கண் படுப்போம்

எழுந்துகயற் கணிகாலில்
விழுந்துவினை கெடுப்போம்
எங்கள் குறக் குடிக்கடுத்த
வியல்பிதுகா னம்மே.”

“ஏ, வஞ்சி! மலையின் வளத்திலும் மலர்களின் மணத்திலும் என்மலை உன் மலைக்கு இளைத்ததென் றெண்ணாதே. எனது மலையில் கொழுங் கொடியில் செழுங் கிழங்கு வீழும். அக் கிழங்கை அகழ்ந் தெடுத்து நாங்கள் மகிழ்வோம். குன்றில் நிறைந்த குறிஞ்சி மலர் கொய்து, குழைத்த முல்லைக் கொடியில் வைத்துத் தொடுப்போம். பழம் பிழிந்து சாறெடுத்து அதனைத் தேனெடு கலந்து தினமும் உண்போம். செழுந் திணையும் நறும் தேனும் விருந்தினருக்குக் கொடுப்போம். பதனிட்ட புலித் தோலைப் பாயலாக விரிப்போம். காலையிலெழுந்து கருணை வடிவாய அம்மையைத் தொழுவோம். இத் தகைய மலையிலும் செம்மை வாய்ந்த மலை எங்குமே யில்லை” என்று செம்மாந்து எடுத்துரைத்தான்.

இவ்வாறு அருவியிலும் இருமலையும் நிக ரெனவே குற்றூல மாதின் மனத்தில் தோன்றியது. ஆகவே, வேறு வகையால் பொதியமலை மாதை வெல்லக் கருதினான். புதுப் பெருமையற்றோர் பழம் பெருமைகூறும் பான்மைபோலக் குற்றூலக் குறவஞ்சி தனது நாட்டின் தொன்மை கூறத் தொடங்கினான்.

“எனது நாடு நன் நாட்டின் முன்னாட்டும் நாடா கும்; விண்ணோரும் விரும்பும் விழுமிய நாடாகும். நீங்

காத வல்வினையும் நீங்கிய நல் நாடாகும். முக்கண்ணான் ஆடிய முதமை பெறு நாடாகும். இத்தகைய பழம் பெருமை உனது நாட்டுக்கு உண்டோ?" என்று கூறி அளவிறந்த மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடினான். குற்றாலமாத் கூறிய நாட்டின் பெருமையை நன்றாகக்கேட்ட பொதியமலை மாது, புன்முறுவல் பூத்துத் தன் மலையின் பழம் பெருமையைக் கூறத் தொடங்கினாள். இறையவரும் மறையவரும், வடகலையும் தென்கலையும், நவமணியும் குருமணியும் போற்றி யுறையும் பொதிய மலையின் பெருமையைக் குறமாது நிறை மொழிகளாற் கூறுகின்றாள்.

“மந்தமாருதம் வளரு
மலையெங்கள் மலையே
வடகலை தென்கலையினு
மலையெங்கண் மலையே
கந்தவேள் வினாயாடு
மலையெங்கள் மலையே
கனகநவ மணிவினையும்
மலையெங்கண் மலையே
இந்தமாநிலம் புரக்கு
மங்கயற்கண் அம்மை
இன்பமுறும் தென்பொதிய
மலையெங்கண் மலையே.”

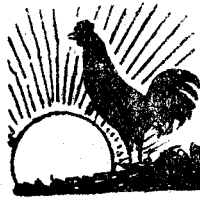
“அம்மே! மந்தமாருதம் வளரும் மலை எங்கள் மலையேயாகும். வடகலையும் தென்கலையும் வளர்ந்தோங்குமலை எங்கள் மலையேயாகும். கந்தவேள் வினாயாடும் மலை எங்கள் மலையேயாகும். பொன்

னும் நவமணியும் பொருந்திய மலை எங்கள் மலையேயாகும். அங்கயற்கண் அம்மை அருள் சுரந்து அமரும் மலை எங்கள் மலையேயாகும். இவ்வாறு இமையோரும் மறையோரும் விரும்பி உறையும் இணையற்ற நாடு எங்கள் நாடேயாகும் என்று பொதிய நாட்டின் பழம் பெருமை கூறக்கேட்ட குறவஞ்சி சிறிது குனிந்தாள்.

நாட்டின் பெருமை கூறிய பொதிய மலைக் குறத்தியை வெல்ல இயலாதென்றறிந்து குற்றலக் குறமாது, ஆற்றின் பெருமையால் அம்மாதை வெல்லக் கருதினாள். ஞானிகளும் அறியாத சித்திர நதியின் பிறப்பையும் குறவஞ்சி கூறத் தொடங்கினாள். திரிகூடமலையில் தேனருவி திரையாய் எழும்பிச் சிவகங்கை ஆரய்ப் பாய்ந்து, செண்பக அடவியின் வழியாய்ச் சென்று பொங்குமா கடலில் வீழ்ந்து சித்திர நதியாகப்பாயும் சிற்றூற்றின் பெருமையை நிறைந்த சொற்களாற் போற்றிப் புகழ்ந்தாள். அப்பால் அந்நதி பெருகிவரும் பெருமையையும் அவ்வாற்றில் உகளும் மீன்களின் வகைகளையும் குறவஞ்சி கூறத் தொடங்கினாள்.

குற்றல மலையினின்று பெருகியோடும் சித்திர நதியில் பசுவையும், குசுவையும், வானையும், கோளையும், தேனீயும், உளுவையும், மயிந்தியும், பயிந்தியும், அசரையும், மசரையும், அராலும், விராலும் அங்கு மிங்கும் பாய்ந்து வினாயாடும் பெருமையைக் குறவஞ்சி விளக்கமாகக் கூறினாள். இதனைக் கேட்ட பொதிய மலைக் குறமாது தனது மலையில்

தோன்றும் பெரியாறென்னும் பொருநையாற்றின் பெருமையையும், அவ்வாற்றில் அமைந்த மீன்களின் வகையையும் அழகுற எடுத்துரைத்தாள். குறு முனிவன் வாழும் மலை விடத்தே தோன்றி, வான ருவியாய் விழுந்து, கல்யாணி தீர்த்தமாய் இழிந்து, பொருநையாய்ப் பெருகிவரும் பொதியமலை ஆற்றின் பெருமையைக் குறமாது கணிந்த சொற்களால் மொழிந்தாள். அவள் பொருநையாற்றின் பெருமையை வியந்து கூறக் கேட்ட குறவஞ்சி பொதிய மலையின் பெருமையை அறிந்து, இருமலையும் நிகரென்றும் இதற்கு ஐயமில்லதேயாம் என்னும் சமரச அறிவோடு சாந்தமாய்ப் பிரிந்து சென்றாள்.

2. நச்சினூர்க்கினியர்

*“ பச்சைமா லனையமேகம்
பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
வெச்சினூற் றிசையு முண்ணு
மறிந்தென வெழுநா வெச்சின்
மெச்சிநா னுளும் விண்ணோர்
மிசைசுவர் வேத போத
னச்சினூர்க்கினிய னெச்சி
னறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லார்”

புலவர் உச்சிமேற் கொள்ளும் நச்சினூர்க்கினியர் பாண்டிவள நாட்டிலே மதுராபுரியில் பிறந்தவர்; அந்தண மரபினர்; பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர்; சைவ மதத்தினர்.

இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், ஆளவந்த பிள்ளை முதலிய உரையாசிரியர்கள் இவர் உரையில் எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மையின், இவர், அவர்கள் காலத்தவர் அல்லது பிற்பட்டவர் ஆதல் வேண்டும். பரிமேலழகரும் இருவரும் ஒரே காலத்தவரென்றும் கருதப்படுவர். பரிமேலழகர் கொள்கையை இவர் திரு முருகாற்றுப்படை உரையில் மறுத்திருக்கின்றார்.

*இதன் பொருள்; பச்சைமால் போன்ற மேகம் கடல் நீரைப் பருகி உமிழ்ந்த எச்சிலாகிய மழை நீரை நான்குதிசைகளிலுமுள்ள உயிர்கள் அமிழ்து எனும்படி விரும்பி உண்ணும்; தீயின் எச்சிலாகிய ஆவுதியைத் தேவுக்கள் விரும்பி நாள்தோறும் நுகர்வர்; அறிவுடையோர் அந்தணராகிய நச்சினூர்க்கினியரின் எச்சிலாகிய நறிய தமிழை நுகர்வர்.

திருமுருகாற்றுப்படை பதினேராம் திருமுறையின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது. திருமுறை நம்பியாண்டார் நம்பியாரால் வகுக்கப்பெற்றது. நம்பியாண்டார் நம்பியின் காலம் பதினேராம் நூற்றாண்டென்பர். திருமுருகாற்றுப்படை பதினேராம் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதை நச்சினூர்க்கினியர் கூறிற்றிலர். ஆகவே நச்சினூர்க்கினியர், திருமுறை வகுப்பதற்கு முன்னிருந்தவராதல் வேண்டும். இன்றேல் திருமுருகாற்றுப்படை, திருமுறையுள் பிற்காலத்துச் சேர்க்கப்பட்டதாதல் வேண்டும். உரை ஆசிரியர்களின் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலென இக்கால ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

பத்துப்பாட்டு, தொல்காப்பியம், கலித்தொகை சீவகசிந்தாமணி, முதலிய தூல்களுக்கும், குறுந்தொகையிற் பேராசிரியர் பொருளெழுதா தொழிந்த இருபது செய்யுளுக்கும் இவர் உரை செய்தனர். இதனை,

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியு
மாரக் குறுந்தொகையு னைஞ்ஞான்குஞ்—சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி ளுக்கினிய மே,”

என்னும் வெண்பா விளக்குகின்றது.

இவர், சீவகசிந்தாமணிக்கு முதன் முறை ஓர் உரை எழுதினார். அக்காலத்துப் புகழ்பெற்றிருந்த சைன வித்துவான்கள் அவ்வுரையை அங்கீகரித்

திலர். அதுகண்டு இவர் அருகத நூல்கள் பலவற்றையும் நலமுற ஆராய்ந்து இரண்டாவது ஓர் உரை எழுதி அவர்களுக்குக் காட்ட, அவர்கள் உற்று நோக்கி வியந்து அவ்வுரையை அங்கீகரித்துக் கொண்டனர் என்று சைனர் கூறுவர்.

இவர் தொல்காப்பிய உரை முதலியவற்றில் வேதம், வேதாங்கம் முதலிய நூல்களிலிருந்தும், பல உரைகளிலிருந்தும் பற்பல பொருள்களை எடுத்து ஆங்காங்கு நன்கு காட்டிப் போகின்றனர். அதனால் இவர், வடமொழியிலும் மிக்க பயிற்சி யுடையவரென்று சொல்வதுடன் பலவகையான கலைகளிலும் வல்லவரென்று சொல்ல வுயிட்டுமுண்டு.

இவர் காலத்தில் பரிமேலழகர் உடனிருந்தாரெனக் கூறுவோர், “குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே-உடம்பொ டுயிரிடை நட்பு” என்னும் குறளில் ‘குடம்பை’ என்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் கூண்டு எனவும், பரிமேலழகர் முட்டை எனவும், பொருள்கூறினர் எனவும், நச்சினூர்க்கினியர், பரிமேலழகர் உரையைப் புகழ்ந்தனரெனவுங் கூறுவர்.

*பாற்கடல்போற் பரந்த நல்ல நூல்களின் உயர்ந்த பொருள்களை நுண்ணிதாகக் கற்றறணர்ந்த குற்றந்தீர்ந்த கேள்வியுடைய புலவோர் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நார்பொருள் பொதிந்த நூல்களாகச் செய்தனர். நச்சினூர்க்

*இது நச்சினூர்க்கினியர் உரைச் சிறப்புப்பாடிரம் என்று வழங்கும் செய்யுளின் வசன நடை.

கினியர் அந்நூல்களையெல்லாம் துறைபோகக் கற்றறிந்த சிந்தையுடையர்.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளுமாகிய மூன்றும் இழுக்கின்றி அமைந்த திருந்திய பழைய புகழுடைய தொல்காப்பியம் என்னும் ஆழ்ந்த கடற்பரப்பை நாவாய்கொண்டு கடந்து பெரிய கரையை அடைதலரிது. அதனைக் கற்றுக் கரை காணமாட்டாத கல்லா மாந்தர் கற்றுக் கரையேறுதல் வேண்டியும், நல்ல அறிஞர் விரும்புதல் வேண்டியும், மறுவுங் குறையுமின்றிக் கதிருடைய கலை நிறைந்த முழுமதிபோல், இவர் காண்டிகை உரை செய்தார்; பண்டையோர் புகழ்ந்த நூல்களை ஆராய்ந்து, சான்றோர் பாடிய தண்ணிய தமிழின் சுவையைக் கற்போர்க்கு விளங்குமாறு பத்துப்பாட்டுக்குத் தெள்ளிய உரை எழுதினார். கடல் சூழ்ந்த உலகில் அறிவுடையோர் பயிலுங் கலித்தொகைக் கருத்தினை விளக்கியும், உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம், உரிப்பொருள், மெய்ப்பாடு, வினைமுடிவு முதலியவற்றைக் காட்டியும் யாவரும் போற்ற இனிய உரை எழுதினார்.

இவர், உலகம் புகழ்ந்து கொண்டாடும் சிந்தாமணிக்குத் திருத்தக்கதேவரின் கருத்து இது என நுண்ணுரை செய்த புலமையுடைய ஆசிரியர்; பேராசிரியர் உரை எழுதாதொழிந்த குறந்தொகையின் இருபது பாடல்களுக்கும் உரை செய்த புகழ்மைந்த மறையோன்; எட்டுத்திசைகளிலும் புகழ் விளங்க, வண்டு ஒலிக்கும் சோலை

யுடைய மதுராபுரியிற் றேன்றிய ஆசிரியன்; பாரத்துவாசிகோத்திரத்திற் றேன்றியவரும், நான் மறை துணிந்துகூறும் நற் பொருளாகியஞானம் நிறைந்த வருமாகிய சிவச்சுடர்; தனக்குத் தானே ஒப்பாகிய தன்மையும் மெய்மையுமுடைய நச்சினூர்க்கினியன் என்னும் பெயரோன்; இருவினைகளையும் போக்கும் அருவியுடைய பொதிய மலையிலிருக்கும் குறுமுனிவர் ஆராய்ந்த தமிழ் விளங்க, அவன் புகழ்இவ்வுலகில் ஊழிகாலம் விளங்குவதாக.

“எவனுல வாயிடவந் தமுதவா
யுடையனென வியம்பப் பெற்றேன்
எவன் பண்டைப் பனுவல்பல இறவாது
நிலவவுரை யெழுதி யீந்தோன்
எவன் பரம உபகாரி யேவ
எனச்சினூர்க்கினிய னெனும்பேரளன்
அவன்பாத விருபோது மெப்போது
மலர்கவென தகத்து மன்றே”

(இ-ள்) எவன் மதுரையிற் பிறந்து அமுதவாயன் என்று சொல்லப்பெற்றேன்? எவன் பழைய நூல்கள் இறந்துபோகாது நிலவ உரையெழுதி அளித்தோன்? எவன் பெரிய உபகாரி? எவன் நச்சினூர்க்கினியன் எனும் பெயருடையோன்? அவனது பாதங்களாகிய இருமலர்களும் என்ன கத்து எப்போதும் மலர்வனவாக.

3. சரித்திரம்

கூழிந்த நிகழ்ச்சிகளை உள்ளவாறு மொழிதல் சரித்திரம் எனப்படுகின்றது. கட்டுக் கதைகள் சரித்திரமாகா. சரித்திரத்தையும் கட்டுக் கதைகள் போன்றபரம்பரைக்கதைகளையும் பிரித்து அறிவது எளிது அன்று. எழுத்துப் பிரமாணங்கள், முற்றுகக் கொள்ளத்தக்கனவல்ல. சில செவிவழிக் கதைகளும் சரித்திரங்களோடு கலந்திருத்தல் கூடும். செவிவழிக் கதைகள் மிக ஐயத்துக்கு இடமானவையாகவும், சிலவேளை கட்டுக்கதைகளாகவும் மறந்துவிடத்தக்கனவாகவும் இருக்கும். மனிதன் செவிவழிக் கதைகளை வைத்துக்கொண்டு, பல கற்பனைக் கதைகளை உண்டாக்கியிருக்கிறான். இதனால் உண்மைக் கதைகளையும் கட்டுக் கதைகளையும் பிரித்தறிய முடியாமல் இருக்கின்றது.

சரித்திரம் எழுதுவதற்கு உண்மையான ஆதாரங்கள் மட்டும் போதுமானவையல்ல. பல உண்மைச் சரித்திரங்களும், காலக் குறிப்புகளும் எனிப்து, ஆசிரியா, சீனம் முதலிய நாடுகளைப் பற்றிக் காணப்படுகின்றன. உண்மைச் சரித்திரங்களாயினும் அவை அந்நாடுகளின் சரித்திரம் எழுதுவதற்குப் போதுமானவையல்ல. ஒரு காலத்தில் இருந்த அரசன் அடுத்த நாட்டு அரசனோடு போராடி வென்றான், அல்லது தோற்றான் என்பனபோன்ற குறிப்புகள் கால சம்பந்தமான பயனுள்ளன. அனால் அவை சரித்திரம் ஆக

மாட்டா. காலக் குறிப்புக்கள் மத்திரமல்ல, சமூக நிகழ்ச்சிகள், அவற்றின் படிப்படியான முன்னேற்றம், அவற்றின் வளர்ச்சிக் காலத்தில் மாற்றமடைந்த நிகழ்ச்சிகள், அவை ஒரு போக்கிலிருந்து இன்னொரு போக்கில் மாறுதலடைதல் முதலியவற்றை எல்லாம் விளக்கிக் கூறுவதே சரித்திரமாகும்.

பாந்த யூமியின் மேற்பரப்பில் மனிதர் வாழ்ந்து வருகின்ற காலத்தையும் இடத்தையும் உணர்த்தும் சரித்திரமே அற்பமானது. பழயை அநாகரிக மக்களுக்குச் சரித்திரம் இல்லை. வாழ்க்கையின் பொருட்டுப் போராடுவதில் அவர்களுடைய ஆற்றல் ஓய்ந்துவிட்டது. அவர்கள் தம்மைக் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழும் உயிர்களாக நினைக்கவும் சமூக நிகழ்ச்சிகளை எழுதவும் நேரம் பெறவில்லை. அரைகுறையாகத் திருத்த மடைந்த மக்கள் சரித்திர மெழுதும் அறிவைப் பெறாமலும் அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் இல்லாமலும் இருந்தனர். 'சாதி' என்று சொல்லப்படுகின்ற பழமையான அடக்கியாளும் பரம்பரை வழக்கினால் இந்தியா, எனிப்து, சீன முதலிய நாடுகளின் சமூக வளர்ச்சி மிகப் பைய ஊர்ந்து செல்கின்றது; சில சமயங்களில் அது வளரவில்லை என்று கூறத்தக்கவாறு மெதுவாகச் செல்கின்றது.

பாட்டன் வாழ்ந்ததுபோலவே பேரனும் வாழ்கின்றான். இந்நிலைமையில் சரித்திரம் எழுதுவதற்கு வேண்டிய செய்திகள் இல்லாமல் இருக்கின்

றன. பெரிய மச்சுக் சமூகம் தலைமுறையாக ஒரே வகையான நிலைமையில் வாழ்தல் பெரிதும் கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது. கிழக்குத் தேசங்களில் போரும் சமாதானமும் பெரிய மாறுதல்களைச் செய்திருக்கும் என்று தெரிகின்றது. ஆனால் அவ்வகையான மாறுதல்கள் சரித்திர சமயந்தம் பெருமலும்பெறுபேறுகள் குறிக்கப்படாமலும் இருக்கின்றன.

உண்மையான சரித்திரத்துக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளை மட்டும் கொள்ளலாம். ஆரம்பம், பழைய எற்பாட்டுச் சரித்திரங்கள் ஆகலாம். யூதர்களின் சரித்திரக் குறிப்பு முடிவடைவதன் முன்னே கிரேக்கர் சரித்திரம் எழுத ஆரம்பித்தனர். அடுத்த படியில் உரோமர், தொடர்பான சரித்திரம் எழுதி வந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது சரித்திரத்துக்குள்ள ஆதாரங்கள் மேற்கிலும் தெற்கிலும் கிழக்கிலும் அதிகம் கிடைக்கின்றன.

உண்மை நிகழ்ச்சிகளை விசாரணை செய்வதில் ஆரம்ப சரித்திரகாரர் முயற்சி எடுக்கவில்லை. சரித்திரம் எழுதுவோரும் சரித்திரத்தைப் படிப்போரும், உண்மையான சம்பவங்களைப் பொருட்படுத்தும் நிலைமையை அடையவும் இல்லை. ஆரம்ப சரித்திர ஆசிரியர் உண்மைச் சம்பவங்களை விளக்குவதை விட, மக்களைக் கவரக்கூடிய கற்பனைகளிலும் சுவைகளிலும் கருத்துச் செலுத்தினர்.

இரங்கத்தக்க அல்லது நகைக்கத்தக்க ஒரு நல்ல கதை, உண்மை ஆராயப்படாதே விரும்பப்

பட்டது. அவ்வகைக் கதைகளில் நேர்மைக்கும் தீநெறிக்கு முள்ள தாரதம்மியங்கள் உச்ச நிலையிற் கூறப்படுகின்றன. இவையே பழஞ் சரித்திர ஆசிரியர்களின் நோக்கங்களாக இருந்தன. பழைய நாடக ஆசிரியர்களைப் போலவே இவர்களும் உண்மைகளோடு கட்டுக்கதைகளையும் கலந்து எழுதினர். அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பொருள்கள் ஒரே வகையின. நாட்டைக் காப்பாற்றிய வீரனைப்பற்றியும் தோற்றுப்போன பகைவனைப் பற்றியும் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன. அவர்களைப் பற்றிய வருணனைகள் உணர்ச்சி உண்டாக்கத்தக்க கற்பனைகளாக இருந்தன. இவை கண்டிக்கத் தக்கனவாக இருப்பினும் பேச்சு வன்மைக்கும் ஆவேசத்துக்கும் ஏற்றனவாக இருந்தன. ஹெரோடோசு (கி. மு. 500) முதலிய கிரேக்க சரித்திர ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட சரித்திரங்கள் இவ்வகையினவே.

பழைய சரித்திரம், ஒரு பொருளைப் பார்த்து அதன் சரியான சாயலை வரையாது மற்ற எல்லா அழகுகளும் தோன்ற வரையப்பட்ட ஒவியம் போன்றது. முற்கால ஆசிரியர்கள், பொது மக்களுக்குச் சரித்திரம் எழுதினார்களேயன்றிச் சரித்திரக் கலையைப் பயில்வோர்க்காக எழுதவில்லை என்று கூறலாம்.

4. முச்சங்கமும் இறையனார் அகப்பொருளும்

தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவருள் தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த குமரவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனுமென, இத்தொடக்கத்தார், ஐற்றுஞ்நூ நாற்பத் தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்எட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடின ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், களரிய விரையுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்பிறியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீராக எண்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி

* இது இறையனார் அகப்பொருளுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது; முற்கால உரை கடைப் போக்கைக் காட்டுவது.

யும்,மோசியும், வெள்ளூர்க்காப்பியனும், சிறுபாண்டரங்கனும், திரையன்மாறனும், துவரைக்கோனும், கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்எட்டு மூவாயிரத்தெழுநூற்றுவர் பாடின ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், இசை நுணுக்கமும், பூதபுராணமுமென இவையென்ப. அவர் மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினார், வெண்டேர்ச்செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனுட்கைக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியாரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையாரனாரும், பெருங்குன்றூர்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாகிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயர்மகனார் நக்கீரனாரென இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்எட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடின ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும், குறுந்தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரி

யும், சிற்றிசையும் பேரிசையுமென்று இத்தொடக் கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப் பியமுமென்ப. அவர் சங்கயிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம் பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கயிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப் பட்டுப்போந்திருந்த முடத்திருமாறன் முதலாக உக் கிரப் பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டிய ரென்ப.

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடந் சென்றது; செல்லப் பசிகடுகுதலும் அரசன் சிட்டரையெல்லாம் கூவி “வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரி தும் வருந்துகின்றது; நீயிர் போய் துமக்கறிந்த வாறு புக்கு, நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை யுள்ளி வம்மின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர் நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்த பின்றை அரசன் “இனி நாடு நாடாயிற்றுகலின் நூல் வல்லாரைக் கொணர்க” என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரை எங்கும் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதி காரம்வல்லாரை எங்குந்தலைப்பட்டிலே மென்றுவந் தார்; வர, அரசனும் புடைபடக்கவன்று “என்னை! எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத் தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறே

மெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்” என்று சொல்லா நிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிமக்கட வுள்சிந்திப்பான், “என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத் திடையதாகலான் யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்” என்று இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுந் செய்து மூன்று செப்பிதழகத் தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பீற்றை ஞான்று தேவர்குலம் வழிபடு வான், தேவர் கோட்டத்தை எங்கும் துடைத்து நீர் தெளித்துப் பூனிடும் பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டென் றும் அலகிடாதான், அன்று தெய்வக்குறிப்பினுன் அலகிடுவனென்று உள்ளங் குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அவ்வலகினோடும் இதழ் போந்தன. போதரக்கொண்டு போந்து நோக்கினற்கு, வாய்ப் புடைத்தாயிற்றேர் பொருளதிகாரமாய்க் காட் டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான்; “அரசன் பொருளதிகார மின்மையீற் கவல்கின் றுனென்பது பட்டுச் செல்லாநின்ற ணர்ந்து நம் பெருமானருளிச் செய்தானாகும்” என்று, தன் அகம் புகாதே கோயிற் றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப்பார்க் குணர்த்த, கடைகாப்பார் அரசற்குணர்த்த, அரசன் புகுதருக என்று பார்ப் பாணைக் கூவச் சென்று புக்குக் காட்டக்கொண்டு நோக்கி, “இது பொருளதிகாரம்! நம் பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தானாகற்பா லது” என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுது

கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, “நம் பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காணமின்” என, அவர்கள் அதனைக் கனமாப் பலகை ஏறியிருந் தாராய்வுழி, எல்லாரும் தாம்தா முறைத்த உரையே நன்றென்று சில நாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல, நாம் இங்ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது; நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டுமென்று கொண்டு போந்து, அவரைப் பொருளெனப்பட்டது பொருளாய், அன்றெனப் பட்டது அன்ற யொழியக் காண்டுமென எல்லாரும் ஒருப்பட்டு அரசனுழைச் சென்றார். செல்ல, அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, “என்னை? நூற்குப் பொருள் கண்டிரேல்” என, “அது காணுமாறு எமக்கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்” எனப் “போமின் நமக்கோர் காரணிகள் எங்ஙனம் நாடு வேன்? நீவிர் நாற்பத்தொன்பதின்மராயிற்று. நமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இம்மையினின்றே” என்று அரசன் சொல்லப்போந்து, பின்னையும் கனமாப் பலகை ஏறியிருந்து, “அரசனும் இது சொல்லினான். யாங்காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொலென்று சிந்திப்புழிச் “சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயி லவிர்சடைக் கடவுளன்றே! அவனையே காரணிகளையும் தரல்வேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடையாமத்து, “இவ்வூர் உப்பூரி குடி

கிழார் மகனாவான், உருத்திர சன்மன் என்பான் பைங்கண்ணன், புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத் தன்மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னென்றிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிரீ இக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும். அவன் குமாரதெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினூற்றேன்றினான்” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றாக, எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரி குடிகிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று இவ்வார்த்தை யெல்லாம் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொடுபோந்து, வெளிய துடஇ, வெண்பூச் சூட்டி, வெண்சாந் தணிந்து, கனமாப்பலகையேற்றி இரீ இக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப்பக் கேட்டுவாளா இருந்து, மதுரை மருதனிள நாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோ வழிக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்துப் பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த விடத்துப் பதந்தோறுங் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை பெற்றும் இந்நூற் கென்றார்.

அதனால், உப்பூரி குடிகிழார் மகனார் உருத்திர சன்மனாவான் செய்தது இந்நூற் குரையென்பாரு

முளர்; அவர் செய்திலர், மெய்யுரை கேட்டாரென்ப. மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப் பட்ட நூற்கு நக்கீரனால் உரைகண்டு குமாரசாமியாற் கேட்கப்பட்டதென்க. இனி உரை வந்த வாறு சொல்லுதும்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், தம் மகனார் கீரங்கொற்றனர்க் குரைத்தார்; அவர் தேனார் கிழார்க்குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனர்க் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனர்க் குரைத்தார்; அவர் செல்லாராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனர்க் குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இளநாகனர்க் குரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனர்க் குரைத்தார். இங் கனம் வருகின்றது இவ்வுரை.

5. எழுத்தின் வரலாறு

மக்கள் வரலாற்றில் எழுத்துக்கள் ஆரம்பிப்பதற் குச் சில காரணங்கள் உண்டு. மக்கள் தமது ஆயுதங்களையும் ஆடு மாடுகளையும் மட்பாத்திரங் களையும் குறிக்கும் அடையாளங்களை இடுதல், எண்ணங்களை அண்மையில் இல்லாதவர்களுக்கு அறி வித்தல் முதலியன அவற்றுள் தலைமையான காரணங்களாகும்.

ஒவ்வொரு மக்கட்குமுவினருடைய பேச்சிற் காணப்படும் ஒலிகளைக் குறிக்கும் வடிவங்கள் எழுத்து எனப்படும். ஒரு மொழியில் எத்தனை தனி ஒலிகள் காணப்படுகின்றனவோ அத்தனை எழுத்துகளே அதற்கு உண்டு. பல நூற்றாண்டுகளாக ஒருமொழியின் ஒலிகள் மாறாமல் இருத்தல் அரிது. ஒலிகள் மாறுபடவே பழைய எழுத்துகளின் வடிவங்கள் பயன் அற்றுப் போகின்றன, புதிய எழுத்துகள் உண்டாகின்றன. ஒரு எழுத்தே பலவகையான ஒலிகளை உச்சரிக்க வழங்கப்படுவது முண்டு. அவ்வவ்வொலிகளைக் குறிக்கத்தக்க முறையில் அவ்வெழுத்து மாற்றமடைவது முண்டு. இவைபோன்ற காரணங்களால் எழுத்துகள் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடுகின்றன.

ஆங்கில மொழியின் எழுத்துகள் இலாத்தின் எழுத்துகளைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டன. இலாத்தின் எழுத்துகள் கிரேக்க எழுத்துகளைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டன. கிரேக்க எழுத்துகள் பிளீசிய எழுத்துகளிலிருந்து பிறந்தன. பிளீசிய எழுத்துகள் ஆப்பெழுத்துகளிலிருந்து தோன்றின. ஆப்பெழுத்துகள் ஒவிய எழுத்துகளின் திரிபு.

ஆதி எழுத்துகள் ஓவிய வடிவமாக இருந்தன. அவ்வெழுத்துகளின் பிறப்பிடம் எனிப்து. எழுதும் இலகுவை நோக்கி அவ்வெழுத்துகள் சில மாற்ற மடைந்தன. களிமண் தட்டில் சதுரமான தூவி கைகளால் எழுதப்பட்டமையால் அவ்வெழுத்து கள் ஆப்பின் வடிவைப் பெற்றன. ஆகவே அவ் வெழுத்துகள், ஆப்பெழுத்துகள் எனப்பட்டன. இவ்வாப்பெழுத்துகளைப் பின்பற்றியே பினீசியர் எழுதினர். மக்கள் நாகரிகமுறாத காலத்தில் மொழி, ஓவிய முறையாகவே எழுதப்பட்டது. காலப்போக்கில் ஓவிய எழுத்துகள் பலவகை மாற் றங்களடைந்தன. அதனால் பிற்கால எழுத்துகள் ஓவியங்களின் வடிவை இழந்தன.

எகிப்திலே ஓவிய எழுத்து வழங்கிய காலத்தில் உச்சரிப்புக்கு ஏற்ப எழுதப்படும் எழுத்துகளும் இருந்தன. உச்சரிப்பு முறைக்கு ஏற்ற அவ் வெழுத்துகளும் ஓவிய எழுத்துகளின் திரிபு என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். ஓவிய எழுத்து கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும் பொருள்களின் வடிவங்கள் அல்லது குறிகளாக இருந்தன. வடிவ மில்லாத செய்கை, குணம் முதலியவற்றைக் குறிக் குமிடத்து ஓவிய எழுத்துகளோடு உச்சரிப்பு முறைக்கேற்ற சொற்கள் வைத்து எழுதப்பட்டன. இக்காரணத்திலேயே இருவகை எழுத்துகளும் ஒரு காலத்தில் வழங்கலாயின.

எழுத்தை உண்டாக்குவற்குப் போதிய நாகரி கமும் எண்ணங்களின் முதிர்ச்சியும் வேண்டும்.

இந்நிலையை அடைந்த மக்களே எழுத்துகளை வழங்கினர். ஒரு பொருளை உணர்த்த வரிவடிவ மான ஒரு குறியீட்டைப் பயன்படுத்தலே முற்கால எழுத்தாகும். பின்னே தனித்தனி ஒலிகளுக்கு எழுத்துகள் ஏற்பட்டன. இவ்வெழுத்துகள் உயிர், மெய் என இரு பிரிவில் அடங்கும்.

நாம் அறிந்துள்ள மொழிகளை எல்லாம் நான்கு அல்லது ஐந்து ஆதி மொழிகளின் கூட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். இவை வெவ்வேறு வகையாகக் காணப் பட்டாலும் ஆதியில் ஓவிய எழுத்துகளாக இருந்தன. ஆப்பெழுத்துகளும், சீன, மெக் சிக்க, யூக்காற்றன், மத்திய அமெரிக்க எழுத்து களும் எனிப்திய எழுத்துகளே. சீன மெக்சிக்க எழுத்துகளும் ஆப்பெழுத்துகளுமே ஆதியில்வியா பகம் அடைந்திருந்தன. ஆப்பெழுத்துகள் பினீசிய எழுத்துகளாயின. ஐரோப்பிய எழுத்துகள் பினீசிய எழுத்தினின்றும் பிறந்தன.

திருத்தமான ஓவிய எழுத்துகளிலும் சில குறைபாடுகளுண்டு. அவை எண்ணில் அதிகம் இருந்தமையின் அவற்றை ரூபகத்தில் வைத்திருத் தல் மிக அரிதாக இருந்தது. எழுத்தின் பயன் அதிகப்பட்ட காலத்தில் அவை குறுக்கி எழுதப்பட் டன. இதனால் அவை பழைய வடிவின்னின்றும் மாறுபட்டன. ஆகவே, ஓவிய சம்பந்தமான முதன்மையை அவை இழக்கலாயின. எண்ணில் மிகுதிப்பட்ட எழுத்துகளைப்பயில்வது இலகுவன்று;

ஓவிய எழுத்துகளால் எல்லா இலக்கண முடிபுகளையும் காட்ட இயலாது. சொற்கள் வைக்கப்படும் முறைகளைக்கொண்டே எழுவாய், செயப்படு பொருள் முதலியவற்றை அறியவேண்டியிருந்தது. சில சமயங்களில் சொற்களுக்கிடையில் உள்ள தூரத்தைக் கொண்டும் அவற்றை அறிய வேண்டியிருந்தது.

எச்சமுகத்தினரும் வேண்டுமென்று எழுத்துகளை மாற்றமாட்டார்கள். இரண்டு நாகரிகங்கள் சந்தித்து, ஒன்றை ஒன்று ஏற்றுக்கொள்ளும் போது இவ்வகை மாறுதல்கள் உண்டாகும். இதனால், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள சமுகம் முன்னேற்ற மடையும். அப்பொழுது அச்சமுகத்தினர் புதிய பொருள்களுக்கு, அப்பெயர்கள் சம்பந்தமான பெயர்களை உண்டாக்குவார்கள். உரோமர், தாமறியாதிருந்த யானைக்கு 'லாகானிய எருது' எனப் பெயரிட்டு எழுதினார்கள். தாழ்ந்த நாகரிகமுடையவர்கள் ஓவிய எழுத்துக்கு மேல் அறியாமல் இருப்பார்களானால், தாம் எழுத விரும்பிய பெயரின் உச்சரிப்பைக் கொடுக்கக்கூடிய பழைய குறிகளால் எழுதுவர். சில பொருள்களின் வடிவங்களை எழுதி, அவற்றின் பெயர்களின் முதல் அசையைச் சேர்த்து உச்சரிக்குமிடத்துக் கருதிய பெயரின் உச்சரிப்புத் தோன்றுதல் அம்முறையாகும். கத்தரிக்காயின் வடிவையும் ஒரு கோலின் வடிவையும் எழுதி, 'கத்தரிககோல்' என்று உச்சரித்தல் இதற்கு உதாரணமாகும்.

சீன மொழியில் எண்ணில்லாத எழுத்துகள் இருக்கின்றன. அவை எல்லாம் ஆதியில் ஓவிய எழுத்துகளாக இருந்தன. ஆனால் அவற்றின் ஆதிப்பொருள்கள் சிறிதளவில் மட்டும் அறியக்கிடக்கின்றன. அக்குறிகள் சூரியன் (வட்டமும் உள் ஒரு புள்ளியும்) சந்திரன் (பிறையும் உள்ளே ஒரு கீற்றும்) மழை (கவிந்த அரை வட்டத்துள் துளிகள்) மலை (ஒன்றன் பக்கத்தில் ஒன்றாக மூன்று சிகரங்கள்) முதலிய இவைபோன்ற இயற்கைப் பொருள்களைக் குறிக்கின்றன. பின் இவை ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்கப்படுகின்றன. கண்ணுக்குப் பக்கத்தில் துளியை இட்டால் 'கண்ணீர்' என்று பொருள்படும். இவை எல்லாம் ஓவிய எழுத்துகள். ஆதியில் எண்ணங்களை மட்டும் உணர்த்துவனவாக இருந்து, இப்பொழுது உச்சரிப்பு முறையில் மட்டும் பயன்படும் சொற்களும் சீன மொழியில் இருக்கின்றன. சீன மொழியிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லைக் குறிக்கும்.

ஆப்பெழுத்து பாரசீகம், சின்ன ஆசியா, பாபிலோன் முதலிய நாடுகளில் வழங்கிற்று. ஆப்பெழுத்திற் சில எழுத்துகள் ஓவிய எழுத்துகளே என அவை தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. இவ்வெழுத்து பாபிலோனிய *செமத்திய மொழிகளை

*செமத்திய மொழிகள் என்பன, எபிரேயம் பிளீசியம் அசீரியம் ஆராமியம் எத்யோப்பியம் ஆர்மேனியம் முதலிய மொழிகளைக் குறிக்கும். இப்பெயர், இம் மொழிகளை வழங்கும் மக்கள் நோவாவின் குமாரனாகிய 'செம்' என்பவனின் சந்ததியினர் நூல் வந்தார்கள் என்னும் விலிய நூல் ஐதிகத்தைத் தழுவி எழுந்தது.

வழங்கிய மக்களுக்குரியதன்று. பாபிலோனியர் அதனைச் செமத்திய மக்களுக்கு முற்பட்ட சுமேரிய சாதியாரிடமிருந்து கற்றனர்.

ஆப்பெழுத்துகள் அசீரியாவிலும் பாபிலோனிலுமிருந்து சுமேரியரது அல்லது பாபிலோனியரது மொழிகளை வழங்காத பிற நாடுகளிற் பரவின. ஆசியாவிலும் கிரேத்தா (Crete) முதலிய ஐசியன் தீவுகளிலும் இவ்வகை எழுத்துச் சாசனங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு வழங்கிய மொழி கித்தைதி (Hittite) மொழி எனப்படும். கி. மு. 800 வரையில் எகிப்திய எழுத்துகள் போன்ற ஒரு வகை எழுத்து கித்தைதியில் வழங்கிற்று. கிரேத்தாவிற் காணப்பட்ட மைசீனிய எழுத்துகள் எகிப்திய மட்பாத்திரங்களிற் காணப்படும் எழுத்துகள்போல் இருக்கின்றன.

புராதன சாதியினர் யாவரும், தங்கள் எழுத்து உற்பத்திக்குக் கடவுள் சம்பந்தங் கூறினர். அசீரிய நூல் ஒன்றில் நோபோ என்னும் கடவுள் அந்நாட்டு அரசனுக்கு ஆப்பெழுத்தை அருளிச் செய்தார் என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சமஸ்கிருதம் எழுதப்படும் எழுத்து, 'தேவர்நகரில் உள்ளது' என்னும் பொருள்பட தேவநாகரி (தேவநகரி) எனப்பட்டது. எகிப்திய எழுத்துக்கு இடப்பட்ட பெயரின் பொருள் தேவர் எழுத்தை எழுதுவது என்பது. இவ்விதமான கொள்கை எச் சாதியாருக்கிடையில் வேருன்றியிருந்ததோ அவர்கள் எழுத்து முறைகளை மாற்ற விரும்பமாட்டார்.

இன்றும் சமய குருமரர் பழைய மொழிகளில் நம்பிக்கை வைத்துக்கொண்டிருப்பது இதற்கு உதாரணமாகும்.

மொழிகள் இந்து ஐரோப்பியம், செமத்தியம், தூரானியம் என்று மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும். ஐரோப்பிய மொழிகள் எல்லாம் ஏறக்குறைய இந்து ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்தன.

பினீசியரைப் பின்பற்றிக் கிரேக்கர், எழுத்துகளை வலப்பக்கமிருந்து இடப்புறமாக எழுதினர். இடம் இருந்து வலம் எழுதும் முறை பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது. இடைக்காலத்தில் எழுத்துகள் வலமிருந்து இடமும், பிற்காலத்தில் இடமிருந்து வலமுமாக எழுதப்பட்டன.

1921-ஆம் ஆண்டு சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் ஹரப்பா மொகஞ்சதரோ என்னும் நகரங்கள் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவ்விடங்களில் வழங்கிய எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட பொருள்கள் அகப்பட்டன. அவ்வெழுத்துகள் சீன எழுத்துகளைப்போல் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு சொல்லைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் வெழுத்துகளிலிருந்தே தமிழ் எழுத்துகள் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. அசோக விபி எனப்படும் எழுத்துகளும் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கு எழுத்துகளினின்றும் பிறந்தன என்று ஆராய்ச்சி வல்லார் கூறுகின்றனர்.

6. பழந் தமிழர் போர் முறை

*நிரைகவர்தலும் நிரை மீட்டலும்

ஒரு வேந்தன் பிறிதோர் அரசனோடு போர் செய்யக் கருதினான்; கருதித் தனது படைத் தலைவரையும் போர் நிலத்தைக் காத்து நின்றோரையும் அழைத்துப் பகைவரின் நிரைகளைக் கவர்ந்து வரப் பணித்தான். அக்கட்டளையை மேற்கொண்ட வீரக் கழலைக் காலிலே புனைந்த மறவர், “அரசே! பகைவரது ஆநிரைகள் விடியற்காலத்தே நின் வாயிலிடத்தனவாம்” எனக் கூறிச் சென்று, மகிழ்ச்சிக்குரிய இச் செய்தியைப் போர் வீரர்க்கு குணர்த்தினர். போரின்மையால் தினவுகொண்டு “மலையேறிக் குதித்தேனும் உயிர்விடுவோம்” எனக் கவன்றிருந்த மறத்தொழில் மிக்கார் இந் நற்செய்தியைச் செவிக்கொண்டு, அகமும் முகமும் மலர்ந்து, மகிழ்ச்சியால் ஆடல் செய்தனர். பகைவரது ஆநிரை நிற்கும் இடம் முதலியவற்றை அறிதற்கு அரசனுடைய ஒற்றர் சிலர் மாறுவேடம் பூண்டு சென்றனர்.

போர் வீரருள் சிலர், இருள் சூழ்ந்த மாலிக் காலத்தில் பாக்கத்தே சென்று முற்றத்தின்கண்

* இக் கட்டுரை புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யிலுள்ள வெட்சி, கர்ந்தை என்னும் பகுதிகளின் வசன நடையாகும்.

முல்லை மலரையும் நாழியிலிட்ட நெல்லையும் தூவித் தெய்வத்தைப் பரவிக் கைகூப்பித் தொழுது நற்சொற் கேட்க நின்றனர். அஞ்ஞான்று அவ்விடத்துள்ள மாதா ஒருத்தி, “பெரிய கண்ணையுடைய பசுவைக் கொண்டுவா” எனக் கூறினாள். நற்சொற் கேட்டு வந்தோர், தாம் கேட்டதைப் படைத் தலைவற்குணர்த்தலும் அன்றேன், அதனை அறிவனும் ஆராய்ந்து நன்றெனக் கொண்டனர். கொண்டதும் பருக்கைக் கற்கள் செறிந்ததும், சிள்வண்டுகள் ஒலிப்பதுமாகிய காட்டுவழியே செல்லவேண்டி வீரர் ஆர்ப்பரித்துக் காலிடத்தே செருப்புத் தொட்டனர்; முடியிடத்தே வெட்சிப்பூச் சூடினர்; துடி கறங்கிற்று.

இஃதிவ்வாறாக, பகைவரது மணிகள் கட்டிய நிரைகள் நிற்கின்ற காட்டிடத்துள்ள காரி என்னும் புள் தனது கடிய குரலால் அவர்க்கு வரும் கேட்டினை முன்னர் அறிவித்தது. அதனைச் செவிக் கொண்ட நிரை காவலர், தமக்கு நேர்வதோர் ஏதம் உண்டென ஓர்ந்து ஏந்திய விற்களுடன் இமை கொட்டாது நிரைகளைக் காத்து நின்றனர்.

சிங்கக் கொடியையும், கிளியையும், கலைமாணியும், பேய்மிக்க படையினையுமுடைய கொற்றவையின் கொடியை முன்னே உயர்த்தியவர்களாய், கூற்றுவர் குழுவினை ஒத்த வெட்சிவீரர், கழுகும் பருந்தும் பின்னே படர்ந்து செல்ல, இருமல் தீர்க்கும் மருந்துடையவர்களாய், வில்லாளர் காவல் செய்வதும், மூங்கில் அடர்ந்த மலைச்சாரலிடத்தவு

மாகிய மாற்றார் நிரைகளைக் கவரும்பொருட்டுக் கடிதேகினர். முன்னே சென்ற ஒற்றர், பசுக்கள் நின்ற இடமும், அவற்றின் அளவும், அவற்றைப் புறங்காத்து நின்ற படையின் அளவும் ஆராய்ந்து நள்ளிருளில் வந்து சேனைத்தலைவற் குணர்த்தினர்.

பகைவர் நிலையினை நன்கறிந்துகொண்ட வெட்சி வீரர், மூங்கில் செறிந்த மலைச்சாரவிடத்தே நள்ளிருளிற் பதுங்கியிருந்து, தருணம் பார்த்து ஓய் னெக் கிளம்பி நிரைகாத்து நின்ற வில்லாளரை வீழ்த்தி, நிரையினை அடித்துச் சென்றனர். செல்லு மிடத்து நிரையினைப் பறிகொடுத்தார் சிலர் மானம் மிக்கவர்களாய்ப் பின்தொடர்தலும், அன் னேரைப் பின்னணியத்தார் பொருது வீழ்த்த முன்னணியத்தார் நிரைகளை வருத்தமின்றிக் கடத் திச் சென்றனர்.

அரசன், வெட்சிவீரர் கொணர்ந்த நிரையினை, நிமித்தம் பார்த்துத் தப்பா வகை சொன்ன அறி வுடையோர்க்கும், துடி கொட்டும் புலையனுக்கும், பாணிச்சிக்கும், பாணனுக்கும் இன்னும் தமக்கு வேண்டிய பிறர்க்கும் பகுத்தளித்தான்; தமது உயிரைப் பொருட்படுத்தாது பகைவர் ஊரிற் சென்று ஒற்றிவந்தார்க்கும், நிமித்தம் அறிந்து சொன்ன அறிவுடையோர்க்கும், மேலும் சில பசுக் களைக் கொடுத்தான். போர்வீரர் கள்ளுண்ணும் போது, செருவிடத்துத்துடி கொட்டிய புலையனுக் குக் கள்ளினை யிகுதியாக வார்த்தனர். ஆபரணங்

களை அணிந்த அழகிய பெண்கள், மணம் பொருந் திய மாலைகள் பக்கத்தே அசையும்படி வள்ளிக் கூத்தாடினர்.

இஃதில்வாராக, நிரை கவர்தற்பொருட்டுச் சென்ற வீரர்களது செய்தியை அறியாத வேட்டுவிச் சியர் கையைக் கன்னத்தே கொடுத்து வியாகுலம் யிகுந்தவர்களாக இருந்தனர். அஞ்ஞான்று நிரை கள் மன்றத்தே புகுந்தன. இடக்கண் துடிக்கப் பெற்ற வேட்டுவிச்சியர் தமது துன்பத்தைப் போக் கியவர்களாய் “எம்முடைய சுவாமி தலையிலுள்ள மாலை வாழ்வதாக” என்று வாழ்த்தினர். மாற்றார் நிரையினைக் கவர்ந்துவந்த போர்வீரர்க்கு மரி யாதை செய்தற்பொருட்டு ஊரார், மன்றத்தே பந்த ரிட்டு ஆற்றுமணல் பரப்பி ஆட்டு மாமிசத்தைச் சுவைபெறச் சமைத்துப் பெருவிருந் தளித்தனர்.

நிரை மீட்டல்

நிரையினைப் பறிகொடுத்தோர் மானம் மிக்க வர்களாய், நிரை கவர்ந்தோரைப் பின்தொடர்ந்து அவரைச் செருவிடை வீழ்த்தி நிரையினை மீட்டுக் கொண்டு வருதலுமுண்டு.

பகைவர் நிரைகளைக் கவர்ந்து சென்றனர். ஆன்காத்து நின்றோரில் இறவாது எஞ்சிய சிலர் ஓடோடியுஞ் சென்று, தமது வேந்தற்கு இழிவு பயக்கும் அச்செய்தியை உணர்த்தினர். அதனைச் செவிமடுத்த வேந்தன் மண்டுதீயென வெகுண்டு,

முடியிடத்தே கரந்தைப் பூவினைச் சூடினான். போர் வீரர், காவிடத்தே வீரக் கழலைக் கட்டினார்; கூற்று வரைப்போற் கோபித்துக் கரந்தை மலரை மயிர் மிசை மிலைந்து கொடிய வில்லைக் கையிடத்தே கொண்டனர். போர் செய்தற்கு இயலாத சிறுவர், முதியவர், நோயாளர்களைத் தவிர ஏனையோர் சங்கும், கரியகொம்பும், மயிலிறகு காட்டிய வாத்தியங்களும், பறையும் ஆர்ப்ப, ஒளிவிடுகின்ற வேல்களுடன் கல் நிறைந்த காட்டிடத்தே கூற்றுவரைப் போல் நிரையே சென்றனர். செல்லுதலும் நிரை கவர்ந்தோர், பசுக்களை முன்னே செல்ல விட்டுத் தழைகள் மூடிய காட்டிடத்தே தலைமறைந் திருந்தனர். நிரை மீட்கச்சென்றோர் அவர்களைப் பதுக்கிடங்களினின்றும் வெளியேறச்செய்து அவர் களுடன் அச்சம் தருகின்ற போரைச் செய்தனர். முடிவில், நிரை கவர்ந்தோர் பின்னிட்டனர். நிரை கள் மீட்கப்பட்டன.

நிரை மீட்டோரிற் சில வீரர், மார்பிலும் முகத்திலும் பட்ட புண்களினின்றும் உதிரம் பெருகச் சாதிலிங்கஞ் சொரியும் மலையைப்போல் மீண்டனர். சிலர், விபர மறியாத சிறு பிள்ளைகளை ஒப்பப் பகைவரை வெட்டி வீழ்த்தியபின் நிரை கவர்ந்தோர் முதுகிட்டோடவும், தாம் போர்க்களத்தை விட்டுப் போகாராய்த் தனியே நின்றனர். தலை யறுபட்டு உடற்குறையாய் நின்ற வீரர் சிலர், பிள்ளைத் தன்மை யுடையராய் வாளை உறையினின்றும் வாங்கிக் கையிலேந்திப் போர்க்களத்தே வீரர்களுடன்

நின்று அடிமேலடிவைத்தாடினர். சிலர், பகைவர் மார்பைப் பிளந்த வேல்களை அவர் மார்புகளினின்றும் வாங்கி அவற்றில் குடர் மாலைகளைச் சுற்றித் துடிகறங்க ஆடா நின்றனர். பகைவர் படைவெள்ளம்போல் வருதலும் அதனைக் குறுக்கிட்டு, “யானொருவனே தாங்குவனாகப் பிறர் மதுவை அருந்துகின்றனர்” என ஓர் வீரன் புகன்றான்.

போரிடத்தே காரி என்னும் குருவி விலக்கவும் விலகாராய், வெட்சியாரை வென்று நிரையை மீட்டு வந்த வீரருக்கு அரசன் மருத நிலம் பலவுங் கொடுத்து வரிசை செய்தான். சிலருக்கு *ஏனாதி, காவிதி முதலிய பட்டங்களை அளித்தான். அவ்வரிசைகளைப் பெற்ற வீரர் வேந்தனை வாழ்த்தினர்.

அரசன் ஒருவன் பிறிதோர் அரசனின் மகளைக்கேட்ட விடத்து, அவன் கொடுக்க மறுப்பின் இவ்வகையான போர்கள் நடப்பது வழக்கம். இங்ஙனம் பெண் மறுத்துக் கூறுதலை “மகண் மறுத்து மொழிதல்” என இலங்கியங்கள் கூறும். பாலை நிலத்தேயுள்ள மறக்குடித் தலைவர் பெரும்பாலும் முல்லை நிலத்துள்ள நிரைகளைக் கவர்ந்துவந்து கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுப்பர்.

“யானை தாக்கினும், அரவு மேல் ஊர்ந்து செல்லினும், இடியேறு இடிப்பினும், அஞ்சாத சூற

*ஏனாதிப் பட்டத்துக்கு மோதிர மளித்தல் மரபு.

கொண்ட மகளிரையும், கொள்ளையடிக்கும் உண வினையுமுடைய வாட்போர் செய்யும் மறக்குடியிற் பிறந்த மறவன் குறிவைத்த யிருகத்தைத் தப்பா மற் பிடிக்கும் வேட்டை நாயைப்போலக் காவலை யுடைய பகை வரது ஊரின் கண் சென்று விடியற் காலத்தே கொண்டுவந்த பசுக்களைக் கள்ளுக்கு விலையாகக்கொடுத்து, வீட்டிலே சமைத்த கள்ளினை பருகிக் கிடாயை உரித்துத் தின்று, ஊரின் நடுவே யுள்ளமன்றிலே மத்தளங்கொட்ட இடத்தோளை வலப்புறத்தே வளைத்து நின்றாடுவான்.” (பெரும் பாணற்றுப்படை.)

“கள் விற்குமவள் இவன் பழங்கடன் கொடா மையின், பின் கட் கொடாதுமறுப்ப, அது பொருத வீரன் அந்நிலையே வில்லைக் கையிலேந்திப் புள் கியித்தம் தன் கருத்திற்கு ஏற்பச் சேறலிற் பகை வர் நிரைகொள்ளுதலைக் கருதிப் போகுதலைச் செய்யும்; அங்ஙனம் போகுங்கால் தான் கைக் கொண்ட ஆளிக்கொடியை உயர்த்தக் கொற்றவையு ம் வில்லின்முன்னே செல்லுமன்றே என்க.”

“பெரிய மலர்போலுங் கண்ணையுடையாய் நின் ஐயன்மார் அயலாரூர் அலறும்படி தலைநாளிற் கைக் கொண்டுவந்த நல்ல ஆநிரைகள், நயமில்லாத மொழியையும் நரைத்த நீண்ட தாடியையும் உடைய எயினரும் அங்ஙனம் மூத்த எயிற்றியருமாகிய இவர்கள் முன்றிவின் கண் நின்றன.” (சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவரி.)

நிரை கவர்தலும் நிரை மீட்டலும் தமிழரது முற் காலத்துப் போர் ஒழுக்கங்களாகும். மக்கள், மாட்டையே செல்வமாகக் கொண்டிருந்த ஒரு காலத்து இவ்வகைப் போரோழுக்கங்கள் மிக நிகழ்ந்தனவாதல் வேண்டும். நிரை கவரு வோர் முடியிடத்து வெட்சிப்பூவையும், நிரை மீட்போர் கரந்தைப் பூவையும் சூடுதல் மரபு. இக்காரணம்பற்றி நிரை கவர்தல் வெட்சி என்றும் நிரை மீட்டல் கரந்தை என்றும் பெயர் பெறும்.

வீரக் கல்

நிரை மீட்கு மிடத்துப் பலரும் வியப்புறும் படி தமது வீரத்தைக் காட்டிப் படை முகத்தே இறந்த வீரனுக்கு அவனுடைய பெயரும் ஊரும் ஆற்றலும் எழுதிக் கல்நடுவது பண்டையோர் வழக்கு. இவ்வழகினைப் பின்பற்றியே இறந்தவர் பொருட்டுப் பாடப்படும் பாடல்கள் “கல்வெட்டு” என வழங்குவனவாகும். இறந்தவர்களைச் சமாதிக் செய்து ஆலயங்கள் எடுத்தல் கல்நாட்டும் வழக் கைப் பின்பற்றியதெனக் கருத இடமுண்டு.

கல் நடுதலின் விபரம்

வீரர் காட்டிற்சென்று, இறந்த வீரனுக்கு நாட்டத் தகுந்த கல்வினைக் காண்பர். கண்டு அதற்கு நறும் புகை முதலியவற்றைக் காட்டி, எடுத்து வாசம்பொருந்திய நீரினாலே மஞ்சன்

மாட்டி, வாவியிலும் முழுக்காட்டுவர். பிறகு மாலை தூக்கி, மணி ஒலித்து, மதுத்தெளித்து, மயிலிறகுஞ் சூட்டி, வீரன் பெயரை எழுதி, “வேற்போரை விரும்பினோனுக்கு இது உருவமாகுக” என்று கல்வினை அழகுபெற நடுவர். நட்டபின் அக் கல்வின் நின்ற வீரனை எல்லோரும் வணங்கிக் கோயிலமைப்பர். போருக்குச் செல்லும் வீரர், அதனை வணங்கிச் செல்வர். அவ்வழியே செல்லும் பாணர் யாழினை மீட்டுப் பாடி, அக்கல்வினை வழிபட்டுச் செல்வர்.

“கன்றுடனே கறவையையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்து மறவரையோட்டி நோக்கிய நெடுந்தகைக்குச் சிவந்த பூவுடைய கண்ணியுடனே அழகிய மயிலிறகைச் சூட்டிப் பெயரை எழுதி இப்போழுதே கல்லை நட்டார்” (புறம்)

“ஊர் முன்னகைச் செய்யப்பட்ட பூசலின்கட் டோன்றிய வீரன், தன்னுடைய ஊரின் கண் மிக்க நிரையைக்கொண்ட வீரர் எய்த அம்பினை விலக்கி வென்று, அவர் கொண்ட ஆநிரையை மீட்டான். தோலுரித்த பாம்புபோலத் தானொருவனையாகத் தேவருகத்தின்கட் போயினான். அவனது உடம்பு காட்டுச்சிறுற்றறினது அரிய கரை யிடத்துக் காலுற நின்று நடுக்கத்தோடு சாய்ந்த விலங்கினை ஒப்ப அம்பாற் சலித்து அவ்விடத்து வீழ்ந்தது. புடைவையாற் செய்யப்பட்ட பந்தரின் கீழ் உயர்ந்த கீர்த்தி மிகத் தோன்றிப் பெயர் மேன்மையடைய

நட்ட கல்வின் மீது மயிலினது அழகிய பீலி சூட்டப் பட்டது.” (புறம் 200)

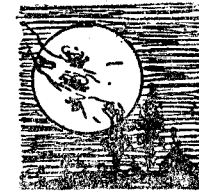
“கெடாத நல்லபுகழினையுடைய பெயர்களை எழுதி நட்ட கற்கள் முதுகிட்டுப் போனவரை இகழும்.” (மலைபடுகடாம்)

“பட்டார் பெயரு மாற்றலு மெழுதி
நட்ட கல்லு மூதூர் நத்தமும்.”

(சேரமான் பெருமாள்)

“நல்லமர் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்.” (அகம்)

நடுகல் பெரும்பாலும் வீரர்களுக்கு நடுவதாயினும், நிரை மீட்டு அவிந்தார் பொருட்டு நடுதலை சிறப்பு.

7. இசை மரபு

முன்னாளிலே இருந்த பாணர் முடியுடை வேந்தரையும், குறுநில மன்னரையும் பாடிப்பெற்றனர். பின்நாளிலிருந்த திருநீலகண்டப்பெரும் பாணர், பாணபத்திரனார், திருப்பாணழ்வாராகிய மூவரும் ஆண்டவனைப் பாடி அருள்பெற்றனர். பத்தாம் பதினேராம் நூற்றாண்டிலே இசைக்கலை இருந்த நிலைமையைக் கொங்குவேண்பாக்கையாலும் சீவகசிந்தாமணியாலும் ஒருவாறு அறிதல் கூடும்.

பிரமசுந்தர முனிவர்பால் இசைப் பயிற்சி பெற்ற உதயணன் கோடபதியென்னும் யாழை மீட்டு மதங்கொண்ட யானைகளை வயமாக்கினனெனவும், அவன் தான் கற்ற இசைக்கலையைப் பிரச்சோதனன் மகளாகிய வாசவதத்தைக்குக் கற்பித்தானெனவும், யாழ் நலனாராய்தலில் இவனை யொப்பாரு மிக்காரு மிலரெனவும் பெருங் கதையால் அறிகின்றோம். சீவகநம்பி காந்தருவதத்தை யை வீணையால் வென்ற வரலாறு சிந்தாமணியில் கூறப்பட்டது. உதயணன், சீவகன் ஆகிய இருவரது இசை வென்றியைக் கூறுமீத்து, கொங்குவேளும், திருத்தக்கதேவரும் இசை நூற்றுறைகள் சிலவற்றைக்குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்விரு நூலின்கத்தும் வீணை, யாழ் என்னும் மொழிகள் வேறு பாடின்றி வழங்கப்படுகின்றன. இவ்விரு நூலா

* உயர்நிலை விபுலானந்த சுவாமிகள் எழுதியது.

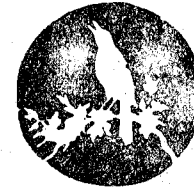
சிரியரும் காட்டுகின்ற இசைப்புலமை இளங்கோவடிகளது இசை நூலுணர்ச்சியை ஒத்ததன்று.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த சேக்கிழார் சுவாமிகளது காலத்திலே இசைக்கலை அருகி நின்றதெனினும் முற்றிலும் அழிந்துபோகவில்லை. தேவாரத்துக்குப் பண்ணடைவு வகுத்த பெண்மணி, திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் மரபிலுதித்தவர். அவள் வகுத்த பண்முறை அன்று தொட்டின்றுவரையும் வழக்கிலிருந்து வருகின்றது. இந் நாளிலேயுள்ள ஒதுவார்மூர்த்திகளுட் சிலர்பழைய பண்முறையை ஓரளவிற்குக் கையாண்டு வருகின்றாரெனினும், கருநாடக சங்கீதத்தின் வழிப்பட்டு ஏழிசை யியல்பறியாது இசை என்னும் மொழிக்கு இராகம் எனப் பொருள் கொண்டு இடர்ப்படுவாராயினர்.

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்த சாரங்கதேவர் என்னும் பெரியார் தேவகிரி இராச்சியத்தில் சிம்மண இராச சபையில் சமஸ்தான வித்துவாலாக விளங்கினார். இவரியற்றிய சங்கீத ரத்நாகரத்திலே தேவாரப்பண்கள் சிலவற்றினிலக்கணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “ இவை தேவாரத்தினுட் கூறப்பட்டன ” எனச் சில இசை நூல் முடிபுகளைத் தமது நூலிலுள்ளே சொல்லுகின்றாராதலின் இவர் தென்னாட்டிற்கு வந்து தேவாரப் பண்முறையைப் பயின்று கொண்டாரென் றெண்ண இடமுண்டு. இவர்க்கு முந்நூற்றுண்டு பிற்பட்டவராகிய இராமா மாத்தியர் தாம்

இயற்றிய சங்கீத ஸ்வர மேளகலாநிதியினுள்ளே தேவாரத்தினுள்ளனவும் பிற்காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்தனவுமாகிய இசைப் பெயர் சிலவற்றை எடுத்தாளுகின்றார். இக்காலத்தில் வழங்கும் இந்துஸ் தானி இசை நூல்களுள்ளும் தேவாரப் பண்ணின் பெயர் சில காணப்படுகின்றன. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலேயிருந்த உரையாசிரியர் காலத்தில் பண்டை இசை மரபு ஓரளவிற்கு மறைந்து போயிற்று. குரல், துத்தம், கைக்கீள, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழிசையும் வழக்கற்றுப்போக, ச-ரி-க-ம-ப-த-நி என்னும் ஏழு சுரங்களும் வழங்குபவாயின. சிலப்பதிகார அரும்பதவுரை யாசிரியர் காலத்திருந்ததிலும் பார்க்க அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தி லிசை நூற்பயிற்சி குன்றியிருந்த தென்பதற்கு இவ்விருவரது உரையுமே சான்று பகருகின்றன. பதினைந்தாம் பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளிலே இசைக்கலை முற்றிலும் மறைவுற்றுக் கிடந்தது. பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே தஞ்சையிலிருந்து அரசுபுரிந்தநாயக்க அரசரும், மஹாராஷ்டிர அரசரும் இசைவல்லாரை ஆதரித்து இசைக்கலையை வளர்ப்பாராயினார். அச்சுதப்ப நாயக்கரிடத்து (கி. பி. 1572-1614) மந்திரியாராக விருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதரின் குமாரர் வேங்கடமகி என்பார் கி. பி. 1660-ஆம் ஆண்டளவிலே பண்டைத் தமிழரிசை மரபினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்ட ஓரிசை மரபினை வகுத்து, சதுர்த்தண்டிப்பிரகாசிகை என்னும் வடமொழி நூலினை

யாத்தமைத்தார். கருநாடக சங்கீதம் என வழங்கும் இசை மரபிலே வேங்கடமகியின் ஆணையே இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. ஷாஜி மகாராசா (1687—1711) தாமும் இசை வல்லுநராகி, இசை வல்லுநரைப் பெரிதும் ஆதரித்தலை மேற்கொண்டார். திருவாரூர்க்கிரி ராசகவி, இம் மன்னரது சமஸ்தான வித்துவான் ஆவார். கிரி ராச கவியின் பெளத்திரரே தியாகராச ஐயரெனக்கீர்த்திவாய்ந்த பெரியார். விசயராகவ நாயக்கர் (1673) காலத்திருந்த துளசா மகாராசா (1763—1787) காலத்திருந்தவரும் இராமாயணக்கீர்த்தனஞ்செய்தவருமாகிய அருணாசலக் கவியும், எட்டையபுரம் சமஸ்தானத்திலிருந்த முத்துச்சாயி தீட்சிதரும் (1775) திருவாரூரிலே தோன்றிய சாமாசாஸ்திரியாகும் (1763) பிறரும் நமக்கு மிகவும் அணிமையான காலத்திலிருந்த இசை வல்லோராவர்.

8. மொழியின் வரலாறு

மொழிநூல் மக்கள் வழங்கும் மொழிகளை ஆராய்ந்து கூறுகின்றது. மக்கள் தமது எண்ணங்களைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும் அவாவினாலேயே மொழியைத் தோற்றுவித்தனர். மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவிக்கூட்டமாக வாழ்கின்றனர். மக்களின் கூட்டு வாழ்க்கைக்குப் பொது உதவி, அனுதாபம் என்பன அடிப்படையானவை. தன்னைப் பிறருக்கு விளக்கு வதற்கும், பிறர் தம்மை விளங்குவதற்கும் பேச்சு இன்றியமையாதது. அறிவு வளர்ச்சியுறாத காலத்தே மனிதன் இதனை அறியாதிருந்தான் என்றுகூற முடியாது. ஒரு காலத்தில் மொழி தோன்றவில்லை; அக்காலத்தில் மனிதனின் எண்ணங்கள் நினைவளவிலேயே இருந்தன. ஒரு தனி மனிதன் மொழியை உண்டாக்கியிருக்கமாட்டான். ஒரு குழுவினருந்து பிரிந்தவன் நெடுங் காலத்தின் பின் மொழியை மறந்து பேச மாட்டாதவன் ஆகின்றான். எண்ணங்களை வெளியிட முயலும் எத்தனமே பேச்சின் ஆரம்பமாகும்.

மொழியின் தோற்றம்

கட்புலனாகும் பொருள்களின் வடிவங்களே ஆரம்பத்தில் எழுத்துகளாக இருந்தன. இவ்வகையினின்றி வேறு தன்மைகளால் எழுத்துகள்

பிறக்கமாட்டா. மரத்தின் ஒலியும் ஆரம்பத்தில் மரத்தைக் குறித்தது. பின்பு அது தடிமையும் மரத்தால் செய்யப்பட்ட பொருள்களையும் குறித்தது. இரண்டு விரித்த சிறகுகள் பறப்பதைக் குறித்தன; பின்பு உயரத்தை உணர்த்தின.

பேசும்போது முகம், கை, உடம்பு, ஒலி என்னும் நான்கும் தொழிற்படுகின்றன. ஆரம்ப மொழியில் சைகைகள் பெரும்பாலும் வழங்கின. அலைந்து திரியும் வெவ்வேறு கூட்டத்தினர் எதிர்ப்பட நேர்ந்தால் சைகைகளால் பேசுகின்றனர். ஊமரும் செவிடரும் இவ்வாறே பேசுவர். ஒலியின் பயன் அறியப்பட்டபின் சைகைகள் கைவிடப்பட்டன.

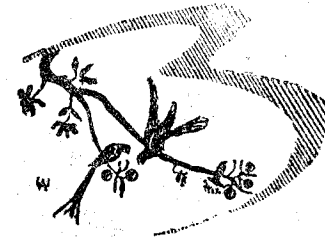
சைகைகளைத் தொலைவிலும் மறைவிலும் கின்று காட்டுதல் இயலாது. இடையில் உள்ள பொருள்கள் ஒலியை மறைக்கமாட்டா.

ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துகள், பொருள்களின் வடிவங்கள் என அறிந்தோம். மொழியும் இதுபோன்ற முறையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒசைகள் இயற்கை ஒலிகளைப் பின்பற்றியனவாகும். ஒலியைப் பின்பற்றும் வகை, விலங்குகளின் ஒலியைப் பின்பற்றுதல், மனிதரின் ஒலியைப் பின்பற்றுதல் என இருவகைப்படும். இரு வகையாகத் தோன்றினாலும் இம்முறை, கொள்கையளவில்

ஒன்றே. வியப்பு முதலிய ஒலிக்குறிகளே மொழியின் ஆரம்பமாகும். முகக் குறி, நிலை, சைகை முதலிய நடிப்புகள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துவன. இவற்றைப்போல எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் ஓசைகளும் உண்டு. அவ்வகை ஓசைகளைச் செவியில் கொண்டவுடன் அவற்றின் பொருள்களை நாம் உடனே விளக்கிக் கொள்கின்றோம். கோழி தனது குஞ்சுகளுக்கு அபாயத்தை உணர்த்தும் ஒலியைச் செய்கின்றது. உடனே குஞ்சுகள் அதனை விளங்கி ஓடிப் பதுங்குகின்றன. மகிழ்ச்சி, அழுகை, வருத்தம், சிரிப்பு, அணுக்கம் முதலிய வற்றுக்குரிய ஒலிகளைக் கேட்கும்போது அவை எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்று நாம் விளக்கிக் கொள்கின்றோம். அவ்வொலிகளின் பொருளை எவரும் நமக்கு விளக்க வேண்டியதில்லை. இவ்வகை அடிப்படையிலிருந்தே மொழி தோன்றிற்று. இம்முறை இன்றுவரையில் கையாளப்பட்டு வருகின்றது :

எண்ணங்களை வெளியிடும் வழிகள் நம் வசம் இருக்கின்றன. அவை சிறிதளவோ பெரிதளவோ நம்மால் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. நோவினால் எழும் ஒலியும் பொழுதுபோக்கிற் பிறக்கும் சிரிப்பும் பொருள் விளங்கக்கூடியனவாக இருப்பினும் அவை பேசும் மொழி ஆக மாட்டா. அவை மற்றவர்களுக்கு நோவை அல்லது சிரிப்பை உணர்த்தும் பொருட்டுப் பிறப்பிக்

கப் பட்டனவல்ல. ஒருவனது இருமல் மற்றவனது கவனத்தை இழுக்கின்றது, ஒருவனது கவனத்தை இழுப்பதற்கு இருமினால் அல்லது வேறு ஒலியை எழுப்பினால் அவ்வொலி மொழி உற்பத்தியைச் சார்ந்ததாகும். இவ்வகை ஒலிக் குறிகள், பல தலைமுறைகளாக வந்தன. இயற்கையான இம்முறைகளை விட்டுச் சில ஒலிக் குறிகளைக் கையாளத் தொடங்கியபோதே உண்மையான மொழி உண்டாயிற்று. சில ஒலிக் குறிகளை எல்லோரும் ஒரே காரணத்துக்காக வழங்கினர். அப்போதுதான் அவை, தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து ஒரு குழுவுக்கு உரியனவாயின. மதம், கலை இவற்றின் ஒற்றுமைகளைவிட மொழி, ஒரு சமூகத்தைப் பெரிதும் பிணிக்கின்றது.

சொல்லின் தொடக்கமும்

மொழி வளர்ச்சியும்

ஒவ்வொரு நாகரிக மக்களுக்கு இடையிலும் பல கூட்டத்தினர்களுக்குரிய மொழிச் சொற்கள் கலந்து, ஒரு மொழியாக வழங்குவதைக் காண்கின்றோம். ஒரு குழுவினர், சில காலங்களில் தம் முன்னோர் அறியாத ஒரு மொழியை வழங்குகின்றனர்.

நாம் பார்க்கும் ஒவ்வொரு பொருளிலுமுள்ள ஒவ்வொரு சிறப்புக் குணம் நம்மைக் கவருகின்றது. நாம் பெரும்பாலும் உயிர்களின் ஒசைகளை உற்றுக் கேட்கின்றோம். ஆங்கிலத்தில் குயிலுக்குக் குக்கு என்று பெயர். குயில் என்பதற்குக் குக்கு என்பதும் அதன் ஒசை காரணமாகத் தோன்றிய பெயர்கள். இவ்வாறு தோன்றிய சொற்களை ஒவ்வொரு மொழியிலும் காணலாம். சில உயிர்களின் பெயர்கள் அவற்றின் நிறம் காரணமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில உயிர்களின் பெயர்கள் அவற்றின் வேறு தன்மைகளை உற்று நோக்கி ஆக்கப்பட்டுள்ளன. குதிரை, பாய்வதால் பரி என்றும், குதிப்பதால் குதிரை என்றும் பெயர் பெறும். ஒரு சிறப்புக் காரணத்தால் ஒரு பெயர் ஒரு பொருளுக்கு இடப்பட்டால் அச் சொல் அப் பொருளையே குறிக்கும். அக்காரணமுடைய வேறு பொருளைக் குறியாது. சொற்கள் உச்சரிப்பு வேறுபட்டு, தோற்றம் அறிய முடியாமல் வழங்கினால் மூலச் சொற்கள் பரிகசிக்கத் தக்கன போல் தோன்றும். இம்முறையாகவே மொழிக்

குரிய சொற்கள் தோன்றுகின்றன. மொழி உண்டான பின்பே சொற்கள் மாற்றம் அடைதல் இயலும். மொழி இவ்வாறு வளர்ச்சியடைகின்றது.

மனிதனை மற்ற உயிர்களோடு ஒப்பிடுமிடத்தில் அவன் தனிச் சாதியாக இருக்கின்றான். அதுபோல மனித மொழியும் சிறப்புத் தன்மைகளால் தனிமையாகவே இருக்கின்றது. மனிதன் மொழியைப் படிப்படியாக விருத்திசெய்து இன்றைய நிலைக்குவர எத்துணைக்காலம் சென்றது என்று அனுமானித்துக் கூறுதல் இயலாது. ஆரம்ப காலத்தில் முன்னேற்றம் தாமதப்பட்டது என்று கருதுவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. ஆரம்பத்தில் அவிநய மொழியும், பின் அவிநயத் தோடு ஒலி கலந்த மொழியும், அதன்பின் இக்கால நிலைமையிலுள்ள மொழிகளும் தோன்றலாயின. மொழியில் அடங்கிய எல்லா ஒலிக் குறிகளும் தலைமுறை தலைமுறையாக வந்தன. அவை, காலத்துக்குக் காலம் அதிகப்பட்டன. இது, ஒரு குழு வேறு குழுக்களோடு உறவாடி, அவற்றின் மொழியிலுள்ள சொற்களைக் கையாளுதலால் ஏற்படுகின்றது.

மொழித்தொடக்கத்திற்கு இயற்கையிலுள்ள ஆதாரங்கள் எவை என்று விளங்குகின்றது. ஒலிக் குறிகள் ஆரம்பத்தில் சிறியனவாக இருந்தன. அவை 'சொல் மூலங்கள்' எனப்படுகின்றன; மூலங்கள் பிரிக்கக்கூடாத முழுக் குறிகள். ஒவ்வொரு மூலமும் ஒவ்வொரு பொருளைக் குறித்தது. பழைய மொழிகள், சொல் மூலங்கள் அளவில் இருந்தன என்பது அனுமானிக்கத்தக்கது.

ஆதியில் ஒவ்வொரு கலையும் இலகுவான முறையில் ஆரம்பிப்பதுதான் பொது விதி. கலைகள் எல்லாம் மனிதனின் ஆற்றலுக் கேற்பப் படிப்படியாக வளர்கின்றன. ஆரம்ப மொழி இரண்டு தன்மைகள் உடையதாக இருக்கின்றது. சொல்லின் ஒரு பகுதி பொருளின் ஒரு பகுதியையும், மற்றது இன்னொரு பகுதியையும் விளக்கின. ஆரம்பத்தில் மனிதன் உண்டாக்கிய ஆயுதங்களுக்குப் பிடியும், குகை வீடுகளுக்கு முன் அறையும், பின் அறையும் இருக்கமாட்டா. இக்கொள்கைக்கு மொழியின் எல்லாக் கால வரலாறும் ஆதாரமளிக்கின்றது. தொடக்கத்தில் தனிச் சொற்களே உண்டாக்கப்பட்டன. மொழியிலுள்ள சொற்களை ஆராய்வதால் நாம் அவற்றின் ஆரம்ப காலத்தை ஆராய்கின்றோம். மொழி உற்பத்தியைக் குறித்த ஆராய்ச்சி, நம்மைச் சொல் மூலங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விடுகிறது.

ஆதிமொழி, ஒலிமுறையான குறிகளாக இருந்தது; இக்கொள்கை தக்க நியாயத்தோடு அங்கீகாரம் பெறுகின்றது. இக்காலச் சொற்களைப் போலவே ஆதிச் சொற்கள் உயிர் எழுத்தின் ஒலியையும், மெய்யெழுத்தின் ஒலியையும் கலந்து உச்சரிக்கப்பட்டன. அவ்வுச்சரிப்புகள் நாம் வழங்கும் ஒலிகளின் பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தன. எல்லா மொழிகளின் இயல்பும் இதுவே.

ஒவ்வொரு தனி ஒலியும் எழுத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது. சிறப்பொலிகள் உயிரும் மெய்யு

மாகும். ஒவ்வொரு மொழிக்கும் உச்சரிப்பு முறை தனியாக உண்டு. சில ஒலி, சில மொழிகளுக்கும்ட்டும் சிறப்பாக உண்டு. எழுத்து முறையாகப் பிரிக்கக்கூடிய ஒலிகளென்றும், பிரிக்கக்கூடாதன என்றும் இருவகை ஒலிகள் உண்டு. விலங்குகள் பறவைகளின் ஓசையும் மனிதரின் அழுகைபோன்ற ஓசையும் எழுத்து முறையாகப் பிரிக்கக்கூடாத ஒலிகளுக்கு உதாரணங்களாகும். சொற்களைப் பல கூறுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு பொருத்தும் ஒவ்வொரு அசை எனப்படும். ஒவ்வொரு அசையும் உயிர் மெய் என்றும் ஒலிகளால் ஆக்கப்பட்டன. அசைகள் பெரும்பாலும் ஒரு மெய் ஓசையோடு ஒரு உயிர் ஓசை பெற்றதாக இருக்கும். இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று இல்லாமல் உச்சரிக்கப்படும் அசைகளும் சில மொழிகளில் உண்டு. ஆகவே எல்லாப் பேச்சுக்குறிகளும் ஓரசையினவாக அல்லது ஓரசையையே திரும்பச் சொல்லும் குழந்தைகளின் பேச்சுப் போன்றனவாக இருக்கும். ஆதியில் எவ்வெழுத்தொலிகள் இருந்தன என்று கூறுதல் வெறும் ஊகத்தைப் பொறுத்தது. ஆதியில் உயிரும் மெய்யுமாகிய ஒலிக் குறிகளே இருந்தன. மற்றவை பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பட்டன.

ஆதி மொழியின் ஒலிக்குறிகள் புலன்களால் அறியப்படும் குணங்களையும் செய்கைகளையும் குறிப்பன வாக இருந்தன; ஆதலின் நம் மொழியின் வரலாறு புலன்களால் அறியப்படும் பொருள்களின் பெயர்களாவும் புனல்களாலறியப்

படாத எண்ணங்களின் பெயர்களாகவும் மாறியிருக்கிறது.

நாம் பல சொற்களை வழங்குகின்றமையால் எழுவாய் பயனிலை முதலிய உறுப்புகளை வைத்து வசனங்களை எழுதுகின்றோம். இவ்வகையிலமையாத வசனங்களைச் சுருக்கு வசனங்களாகக் கருதுகின்றோம். எழுவாய் பயனிலையோடு கூடிய வசனங்களை எழுதுவதற்குச் சொற் பாகுபாடு வேண்டும். சொற் பாகுபாடு என்பது பெயர், வினை, குணம் என்பன போன்ற வற்றுக்கு இன்ன இன்ன சொற்களையே பயன்படுத்துதல் வேண்டுமென்னும் வரையறை. இவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்ட சொற்களை உரிய இடங்களில் வைக்க வசனம் உண்டாகும். சொற்களின் பிரயோகம் வரையறுக்கப்படாத ஒரு காலத்தின் நிலைமையை அறிந்துகொண்ட போதே மொழியின் ஆரம்ப வரலாற்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். ஆரம்ப மொழி, நம் மொழியைவிட விளக்கம் குறைவாக இருந்தது; ஆயினும் அது, அனுகூலமான பேச்சுக்கு உதவியாக இருந்தது. ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது அல்லது வெறுப்பைக் குறிக்கும் போது காட்டும் பார்வையும், உடம்பாட்டை அல்லது வினாவை உணர்த்தச்செய்யும் ஒலிக் குறிகளும் வசனங்களின் குறிகள் அல்லது வசனங்களாகும். அவற்றைத் தனித்தனி வசனங்களாக மொழி பெயர்க்கலாம். இவ்வாறே ஆதிச் சொல் மூலங்கள் வசனங்களாயின.

9. பண்டையோர் எழுதப் பயன்படுத்திய பொருள்கள்

பழங்கால மக்கள் பொன், வெண்கலம், ஈயம், தகரம் முதலிய உலோகங்களை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தினர். ஈயத் தகடுகளின் பயன் பெரு வழக்கில் இருந்தது. பழைய அசீரியர், பச்சைக்களிமண் தகடுகளில் தமது வரலாறுகளை எழுதியபின் அவற்றை வெய்யிலிலுலர்த்தி அல்லது சூனியிலிட்டு எடுத்துக் காப்பாற்றினர். இவ்வகைய பல கற்கள் எகிப்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. விலங்கின் தோல் அல்லது தாவரப் பொருள்கள் கிடைத்தபோது உறுதியான உலோகப் பொருள்களின் பயன் குறைவதாயிற்று. கடினமான பொருள்களுக்கும் யிருதுவான பொருள்களுக்கும் இடையிலுள்ள வேறொரு பொருளும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அது மேற்பக்கம் மெழுகினால் மெழுகப்பட்ட மரப் பலகையாகும். மெழுகின்மேல் எழுதுவதற்குக் குச்சு பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வகை இரண்டு அல்லது மூன்று பலகைகள் வளையங்களிட்டுச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும். இவை, அன்றன்றைய நிகழ்ச்சிகளை எழுதவும், கணக்குப் பதியவும், திருமுகம் வரையவும், பள்ளிச் சிறுவர் எழுதவும், பிற எழுத்து வேலைகள் புரியவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவ்வகையான பலகைகள் கி. பி. 1148 வரையும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதற்கு ஆதாரம்

காணப்படுகின்றது. இப் பலகைகள் மேற்கு ஐரோப்பாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டன. 13-ஆம், 14-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பணம் சம்பந்தமான கணக்கெழுதிய பலகைகள் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. அயர்லாந்திலும் இத்தகைய பலகைகள் காணப்பட்டன. இதேகாலத்தில் இவ்வகைப் பலகை இத்தாலியில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் இவற்றின் பயன் பெரும்பாலும் நின்றிவிட்டது. மெழுகின் மீது எழுதும் வழக்கம் சமீபகாலம்வரை சிறிதளவில் இருந்தது. இன்றும் இத்தாலியிலுள்ள உரோவென் (Reuen) நாட்டில் இவ்வகைத் தகடுகள் மீன் கடைகளில் கணக்கெழுதப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

சில சமயங்களில் உரோமர், மரத்துக்குப் பதில் தந்தத்தைப் பயன்படுத்தினர். அவர்களுடைய இலக்கியங்களில் இவ்வகையான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தந்தத் தகடுகள் கிறித்துவ தேவாலயங்களில்வைத்து, பிரதம குருமாரின் பெயர்கள் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

பழைய எகிப்தில் 'பைப்பிரசு' என்னும் நாணற் புல்லின் தண்டுகள் பிளந்து ஒட்டிக் கடுதாசியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. 'பைப்பிரசு' என்னும் நாணல், முக்கோணத் தண்டுகளையதாய் நாலு முழம் ஒங்கி வளரும். பைப்பிரசுக் கடுதாசியின் பயன் கி. மு. 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன் அறியப்

பட்டிருந்தது. பழைய உலகின் பெரும்பகுதியில் பைப்பிரசுக் கடுதாசிகளே எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கடுதாசியை உணர்த்தும் 'பேப்பர்' என்னும் ஆங்கிலமொழி பைப்பிரசு என்னும் சொல்லின் திரிபே.

பைப்பிரசு எகிப்திலிருந்து கிரேக்குக்கும் இத்தாலிக்கும் மிகுதியாக ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட பைப்பிரசுக் கடுதாசிச் சுருள்கள் காணப்படுகின்றன. பைப்பிரசை அறிவதற்கு முன்னே தோல் பயன்படுத்தப்பட்டது. தோலின் பயன் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையும் இருந்தது. 5-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10-ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் பயன்படுத்தப்பட்ட பைப்பிரசுத் தாள்கள் காணப்படுகின்றன. பிரான்சு நாட்டிலும் பைப்பிரசுத் தாள்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒன்று சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட பைப்பிரசுத்தாள்களில் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டன. புத்தகங்களின் மேலும் கீழும் தோல் வைத்துக் கட்டப்பட்டன. பிரான்சிலும் இத்தாலியிலும் இவ்வகையான புத்தகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

தோல், மிகப் பழங்காலந்தொட்டுப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மேற்கு ஆசியாவில் தோல் பயன்படுத்தப்பட்டதைப்பற்றிப் பழைய நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். தமக்குப் புதிதாகக் கிடைத்த பைப்பிரசுத் தாளை அயோனியர், தோல் என்னும் பெயரால் வழங்கினர். யூதர் பழைய

வழக்கின்படி இன்றும் பிரமாணங்களைத் தோலில் எழுதுகின்றனர்.

உரோமர் சிவப்புச் சாயமூட்டிய தோலைப் பைப் பிரசுப் புத்தகங்களுக்கு அட்டையாகப் பயன்படுத்தினர்.

சீனர் பஞ்சினுற் செய்யப்பட்ட கடுதாசியை மிகப் பழைய காலத்திலேயே பயன்படுத்தினர். அராபியர், எட்டாம் நூற்றாண்டில் அதன் பயனை அறிந்திருந்தனர். 13-ஆம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க கையெழுத்துப் பிரதிகள் அக் கடுதாசிகளில் எழுதப்பட்டன. இத்தாலிக்கு மேற்கே கடுதாசியின் பயன் அறியப்படவில்லை. கந்தைத் துணியினுற் செய்யப்படும் கடுதாசி ஐரோப்பாவில் 14-ஆம் நூற்றாண்டில் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது படிப்படியாகத் தோலின் இடத்தை ஏற்றது. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் கடுதாசியும் தோலும் கலந்த கையெழுத்துப் புத்தகங்கள் மிகுதியாக இருந்தன.

பழைய பைப்பிரசுப் புத்தகங்கள் பெரும்பாலும் சுருள்களாகக் காணப்படுகின்றன. தோல் புத்தகமாகக் கட்டப்பட்டு, புத்தகத்தின் பெயர் முடிவில் எழுதப்பட்டது. அவ்விடத்தில்தானே புத்தகத்திலுள்ள வரிகள் குறிக்கப்பட்டன. இது ஒரு காலத்தில் அதன் விலையைக் காட்டுவதற்காக இருக்கலாம். தோற்புத்தகங்கள் நேரான கோடுகளின் மேல் எழுதப்பட்டன. பலநிறமைகள் எழுதப்பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. பொன்

பண்டையோர் எழுதப்பயன்படுத்திய பொருள்கள் 59

வெள்ளிகளின் நிறந்தீட்டித் தோலின் முகப்பில் எழுதப்பட்டன. மஞ்சள் ஊதா சிவப்பு என்னும் நிறமைகள் பெரும்பாலும் பயனிலிருந்தன.

மெழுகில் எழுதுவதற்குக் கூரிய குச்சுகள் பயன் படுத்தப்பட்டன. பைப்பிரசுத் தாள்களில் தூலிகைகளில் மைதொட்டு எழுதப்பட்டது.

இந்திய நாட்டில்தாளிப்பனை ஒலைகளிலும் மரப் பட்டைகளிலும் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டன. ஏடுகளில் ஒவியங்களும் வரையப்பட்டன. கற்களிலும் செப்புத் தகடுகளிலும் கருங்கல்விலும் மலைகளிலும் சாசனங்கள் எழுதப்பட்டன.

சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்குகளில் சுண்ணாம்புக் கற்களில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. அவற்றின் காலம் ஏழாயிரம் ஆண்டுகளாகும்.

முன்நாளிலே தாராபுரியிலே சிந்துலன் என்னும் அரசன் ஒருவன் ஆண்டான். அவனுக்கு முதுமைப் பருவத்திலே போசன் என்னும் மகன் பிறந்தான்.

சில காலத்திற்குப் பிறகு சிந்துல அரசன், தனக்கு மரணகாலம் சமீபித்தலையும், தன் மகன் போசன் சிறுவனாக இருத்தலையும் குறித்து மந்திரி மாரோடு கலந்து எண்ணினான்; இராச்சியபாரத்தைத்தாங்கும் வலிமையுடைய தம்பி இருக்கச் சிறுவனாகிய மகனிடத்தில் அதனை ஏற்றுதல் பழியும் பாவமும் என்று துணிந்து, இராச்சியத்தையும் ஐந்து வயதினனாகிய புத்திரனையும் முஞ்சனிடத்தே கொடுத்துவிட்டுச் சில நாளில் இறந்தான். முஞ்சன், போசனைப் பாடசாலையில் படிக்கவிட்டுத் தான் அரசாண்டிருந்தான்.

அப்படியிருக்கும் காலத்திலே ஒருநாள் சோதிட நூல்களில் மிகச் சிறந்த அறிவுள்ள பூசுர ரொருவர் முஞ்ச ராசனுடைய சபையிலே வந்து, அவனைக்கண்டு, தம்முடைய வித்தியா சாமர்த்தியத்தை வியந்து பேசினார். அவன், “ஐயரே! நான் பிறந்த நாள்முதல் இன்றுவரையும், செய்தசெயல்களையும் பெற்றபயன்களையும் முற்றச் சொல்வீராயின் நீர் சாமர்த்தியமுடையவரே” என்றான். பூசுரர் இவன் இரகசியமாகச் செய்த செயல்களைத்தானும் தவறவிடாது முற்றச் சொல்லி முடித்தார். உடனே

* கீர்வேலிச் சிவப்பிரகாச பண்டிதர் சமஸ்கிருத நூலிலிருந்து மொழி பெயர்த்தது.

அவன் அதிசயமும் ஆனந்தமுமடைந்து அவரை வணங்கி, உயர்ந்த சிங்காசனத்திலிருத்தி அவருக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்தான்.

அப்போது அச்சபையிலிருந்த புத்திசாகரன் என்னும் மந்திரியினுடைய வேண்டுகோளின்படி, முஞ்சகன், அவ்வையரைப் போசனுடைய சாதக பலனைச் சொல்லக் கேட்டான். ஐயர், “நான் அப்போசனை ஒருமுறைபார்த்தபின் சொல்வேன்” என்றார். அப்பொழுதே முஞ்சன் அவனைப் பாடசாலையினின்று அழைப்பித்துக் காட்டலும், ஐயர் பார்த்துக்கொண்டபின், முஞ்சனை நோக்கி “இராசாவே! போசனுடைய அடிட்ட விசேடத்தை விரித்துச் சொல்லுதல் பிரமதேவராலும் இயலாது! ஏழைப் பிராமணனாகிய நான் எப்படிச் சொல்வேன்! போசன் ஐம்பத்தைந்து வருடம் ஏழுமாதம் மூன்று நாள் வரையும் கௌட தேசத்தோடு தென்னாடு முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வன்” என்றார்.

அதுகேட்டு முஞ்சராசன் அகத்தே மிகுந்த கவலையுடையவனாகியும், புறத்தே அதனைக் காட்டாமல் ஐயரை உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான். அவன் அன்றிரவு ஊணும் உறக்கமுமில்லாமல் சயனசாலையிலே தனியே நெடுநேரம் ஆலோசித்து, “போசன் இராச்சியத்தை அடைவானாயின் நான் உயிரோடிருப்பினும் இறந்தவனே ஆவேன். ஆதலால் எவ்வாறாயினும் மிக விரைந்து போசனைக் கொல்லுவிப்பதே தகுதி” என்று தன்னுள்ளே நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

மற்றைநாள் முஞ்சராசன், தன் கீழதிகாரியாகிய வற்சராசனை அழைப்பித்துத் தனியிடத்திலே அவனுக்குத் தன் கருத்தை அறிவித்து, “இன்றைக்கு நீயே போசனைப் புவனேச்சுவரி வனத்திலே இரவின் முதற் சாமத்திலே கொண்டு அவனுடைய தலையை இங்கே கொணர்ந்து காட்டக் கடவாய்” என்று கற்பித்தான்.

அப்பொழுது வற்சராசன் அவனை வணங்கி, “சுவாமி! தங்கள் கட்டளை அடியேனால் சிரமேற் கொள்ளப்படுவதே; ஆயினும் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்கோபியாமற்கேட்டருளல் வேண்டும். முன்னாளிலே அயோத்தியில் தசரதபுத்திரராகிய இராம சுவாமிக்கு முடிசூட்டுவதென்று முகூர்த்தம் கியமித்தவர் வசிட்ட மகாமுனிவர்; அவரோ பிரம தேவருடைய புத்திரர்; தவத்திற் சிறந்தவர்; சிறந்த ஞானமுடையவர். இங்ஙனமாகவும் அந்த முகூர்த்தத்திலே இராமசுவாமி, இராச்சியத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போதலாயிற்று. அங்கேயும் மனைவியை இழத்தலாயிற்று. ஆனபின் வசிட்டருடைய வாக்கும் வீணையிற்றே! இங்ஙனமாக, வயிறு வளர்க்கவந்த பிராமணனாகிய ஒருவனுடைய வார்த்தையை நம்பிக்கொண்டு அருமந்த இராசகுமாரனைக் கொல்ல கினைப்பதோ? கேட்க,

“இச்செயலா விதுவரு மென்றாயாமலே
எச்செயலு மேலோ ரியற்றூர்தாம்—இச்செயொடு
வல்லி யியற்றுவரேல் வந்திடுமே மாருத
அல்லவர்க் கேன்றே யறி”

என்றார் மேலோர்.

அன்றியும் இவனைக் கொல்லின், முன்னே சிதூலராசன்மேலே மிகுந்த பிரீதியுடையவர்களாக இருந்து இப்பொழுது தங்களையும் அனுசரிக்கின்ற மகா வீரர்கள் பலரும் உடனே தங்களுக்குப் பகையாவார். இதனால் போசனைக்கொல்லுவது புத்தியாகாது” என்றான்.

அப்பொழுது முஞ்சராசன் கோபமடைந்து, “நீயே இராச்சியத்துக்குத் தலைவன்! சேவகன் ஆகின்றிலை! கேள்!

‘சேவகனே வன்றலைவன் செப்புமொழி கேட்கிலனே
பாணியவன் றள்ளப் படுமொலு—மேவுமவன்
ஆட்டுக் கழுத்தி னதன்போலுஞ் சீவனத்தாற்
காட்டுபயன் யாதுமில்லை காண்’

என்பது மேலோர் வாக்கு” என்றான். உடனே வற்சன் சமயத்துக்கேற்றது சூழ்ந்து செயற்பாலது என்று எண்ணிக்கொண்டு, “சுவாமி! தங்கள் சொற்படி செய்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுப் போனான்.

பின்பு வற்சன் உபாத்தியாயரை யழைப்பித்து, பாடசாலை யினின்று போசனைக் கொண்டு வரக் கற்பித்து விடுத்தான். அப்படியே அவரால் வருவிக்கப்பட்ட போசன் கோபமடைந்து வற்சனை நோக்கி, “பாவி! இராச குமாரனாகிய என்னை வெளியே யழைப்பித்தற்கு நீ யார்?” என்று வைது, தன்னுடைய இடக்காலிற் பாதுகையைக் கையிற்கொண்டு அதை லைனைக் கன்னத்திலடித்தான். அவன், “அடியேன் இராசருடைய

கட்டளைப்படியே செய்தேன்” என்று போசனைத் தேரிலேற்றிக்கொண்டு புவனேச்சுவரி வனத்துக்குப் போனான்.

அப்போது, “போசன் கொல்லப்படுகிறான்” என்ற கதை பட்டணத்தில் பரவ எல்லோரும் துயரடைந்தனர். சிலர் வாள், வேல் முதலியவற்றினாலே தம்மைத் தாமே கொன்றார்கள். போசனுடைய தாயாகிய சாவித்திரி என்பாள் நிகழ்ந்ததை அறிந்து விழுந்து அழுது புலம்பினாள்.

வற்சன் அத்தமன காலத்தின்பின் புவனேச்சுவரி கோயிலை யடைந்து, ஐயர் சோதிடஞ் சொன்னமையையும், அதுகேட்ட முஞ்சன், கொன்று தலையைக் காட்டுமாறு தனக்கு வலிந்து கட்டளை தந்தைமையையும் போசனுக்குச் சொன்னான்.

போசன், “வற்சனே! இராமசுவாயிக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் வனவாசமும், நளனுக்கு இராச்சிய இழப்பும், இராவணனுக்குச் சிறையும் மரணமும், சந்திரனுக்குத் தேய்வும் விதி வசத்தால் அமைந்தன அல்லவா! அப்படியே நிதி வசத்தால் அமைவனவற்றை விலக்க வல்லவர் யார்?” என்று சொல்லிவிட்டு, இரண்டு ஆவிலைகளை எடுத்து ஒரிலையைப் பாத்திரமாகத் தைத்துத், தன்களைக்காலை வாளினுற் சிறிது வெட்டி ஒழுக்கின்ற இரத்தத்தை அவ்விலைப் பாத்திரத்தில் ஏந்தி வைத்துக்கொண்டு, ஒரு தும்பினாலே அவ்விரத்தத்தைத் தொட்டுத் தொட்டு மற்றையிலையிலே ஒரு சுலோகம்

எழுதி, அதை அவன் கையில் கொடுத்து, “வற்சனே! நீ அரசர் கட்டளைப்படி செய்தபின் இவ்விலையை அவர் கையில் கொடுத்து விடு” என்றான்.

அப்போது வற்சனுடைய தம்பி அவனை நோக்கி, “அண்ணா! கேட்க. ஒருவன் சரீரத்தை விட்டு நீங்கும்போது அவனுடைய திரவியங்களேனும், மாதா, பிதா, நண்பர், மனைவி, மக்கள்களேனும் அவனைப் பின்தொடர்தவில்லை; தருமம் ஒன்றே பின்தொடர்வது. ஆதலால் அத்தருமமே உயிர்த்துணை; தருமத்தை விரும்பாதவன் கல்வி, செல்வம், வலிமை முதலியவற்றான் மிகப் பெரிய வறையினும் ஒன்று மில்லாதவனே ஆவான்” என்பன ஆன்றோர் மொழிகளன்றோ! இங்ஙனமாக, நீர் ஒரு சிறிதேனும் தரும சிந்தையில்லாமல் இப்பாலகளைக் கொல்ல உடன்பட்டீரா? ஐயோ! உம்முடைய மனந்தான் இவ்வளவு கடினமா? என்றான்.

அது கேட்ட வற்சன் தன்னுள்ளே சூழ்ந்து கொண்டு, போசனை வணங்கித் தேரிலேறி, இருள் செறிந்த அவ்விரவிலேயே மீண்டும் பட்டினத்திற் சேர்ந்து, வீட்டிலே நில அறையினுள்ளே போசனை மறைத்துவிட்டு, கைவல்லவர்களாகிய சிற்பிகளைக் கொண்டு போசனுடைய தலையே என்று முழுதும் நம்பத்தக்க ஒரு போலித் தலை செய்வித்து, அதை எடுத்துக்கொண்டு அரசன் வீட்டிற் சென்று, அவனைக் கண்டு வணங்கி, “சுவாமி! தாங்கள் கட்டளையிட்டபடி செய்துவந்தேன்” என்றான்.

முஞ்சன், “வற்சனே! நீ வாளால் வெட்டிய பொழுது புத்திரன் யாது கூறினன்?” என்றான்.

வற்சன், “அவன் ஒரு பத்திரம் எழுதித்தந்தான்; அது இது; ஏற்றுப் பார்க்க; சுவாமி! இங்கே தலையையும் பார்த்துக்கொள்க” என்றான்.

முஞ்சன், தலையைப் பார்த்துச் சிறிதே அழுது, “வற்சனே! இந்தத் தலையைக் கொண்டுபோய் அப்பாற் படுத்து” என்று சொல்லி அவனை அணுப்பி விட்டு, மனைவியைக் கொண்டு விளக்கெடுப்பித்து, அப்பத்திரத்தில் எழுதிய சுலோகத்தை வாசித்துப் பார்த்தான்.

அச் சுலோகத்தின் கருத்து,

“கிருத யுகத்திலே பெரிது விளங்கிய மாந்தாதா என்னும் மகாராசன் இறந்தான்! பெரிய சமுத்திரத்தின் கண்ணே ஒரு சேதுவைக் கட்டி இராவணனைக் கொன்ற இராம சுவாமி என்னும் ஆதிமன்னன் இறத்தான். அம்மட்டோ! பொறையிற் சிறந்த தருமன் முதலாய பல கோடி முடிமன்னர் இறந்தனர்! அம்மகான்கள் ஒருவரோடாயினும் இப்பூமி உடன் சென்றிலது. இராசாவே! உன்னோடே இப்பூமி உடன் செல்வது நிச்சயந்தானே!” என்பதாம்.

முஞ்சராசன் அச்சுலோகத்தின் கருத்தை அறிதலும், தன் வயமிழந்து கீழே விழுந்தான். மனைவி புடைவையினாலே வீசியபின் தன் அறிவடைந்தான். “பெண்ணே! புத்திரனைக் கொலை செய்தசண்

டாளன் நான்! என்னைத் தீண்டாதே! ஐயையோ! நான் பாவி” என்று புலம்பினான்.

அவ்வாறு புலம்பிய முஞ்சன் உடனே வாயிற் காவலாளரைக் கொண்டு அறிவிற் சிறந்த அந்தணர்களை அவ்விடத்தில் அழைப்பித்து, அவர்களை வணங்கி, “சுவாமிகாள்! புத்திரக் கொலை என்னும் பாவம் என்னால் செய்யப்பட்டது; இனி இதற்கு யாது பரிகாரம் செய்யத்தக்கது? கற்பித்தருள்க” என்று கேட்டான். அவர்கள், “இராசனே! அதி சீக்கிரமாக நெருப்பில் விழுதலே அதற்குப் பரிகாரமாம்” என்றார்கள்.

அப்போது புத்திரசாகரன் என்னும் மந்திரி அவ்விடத்திற் சென்று அரசனை வணங்கி, “சுவாமி! முன்னே சிந்து அரசர்தாம் ஆண்ட இராச்சியத்தை உமக்குத் தந்த அப்பொழுதே போசனையும் உம் முடைய ஒக்கலையில் ஒப்பித்து விட்டாரன்றோ! இங்ஙனமாக நீர் யாது செய்தீர்! கேளும்” என்று சொல்லி, “நிலையறுவதுபோலத் தோன்றிச் சில பொழுதில் அழிவதாகிய இளமையின் மயலடைந்த கயவர்கள், செய்வன தெரியாது உய்தியில் குற்றம் புரிந்து ஒய்யெனக் கெடுவர்” என்பது முதலிய நீதி மொழிகளைச் சொன்னான். அரசன், “நான் இந்த இரணிலியே அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்ய நிச்சயித்தேன்” என்றான். புத்திரசாகரன் அது கேட்டுப் பரிதாபத்தோடு வெளியில் வந்து இருந்தான். உடனே அரசன் புத்திரக் கொலைப்பாவத்தைப் பரிகரிக்கும் பொருட்டு அக்கினிப்பிரவேசம் செய்

கிறான் என்ற கதை பரவியதால் பலரும் கூடினார்கள். வற்சன் அவ்விடத்திலே புத்திசாகரனைத் தனியே கண்டு, போசன் காக்கப்பட்டிருத்தலே இரகசியமாக அறிவித்தலும், அவன் ஓர் உபாயம் சொல்லி உடனே வற்சனை வெளியில் அனுப்பினான்.

சிறிது பொழுதின் பின் சடைமுடி உடைய ராய்ப் படிசு குண்டலமணிந்த இரு செவியினராய், உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசினவராய், பட்டுக் கௌபினந் தரித்தவராய், அழகில் சிறந்தவராகிய ஒரு சன்னியாசியார், கையிலே யானைத் தந்தமாகிய தண்டு பிடித்துக்கொண்டு அங்கே வந்தார். புத்திசாகரன் அவரை நோக்கி, “ஓகோ! சன்னியாசியாரே! எங்கிருந்து வருகிறீர்? உம்முடைய வாசத்தானம் யாது? நீர் யாதாயினு மொரு சிறந்த கலாசாமர்த்தியமேனும் வைத்திய சாமர்த்தியமேனும் உடையீரா?” என்று கேட்டான். சன்னியாசியார் அவனை நோக்கி,

எந்தெந்தத் தேசந்தாலு யிருக்கையே வீடுதோறுந்
தந்திடு விச்சைதானே தனியுணவாகும் வாணி

*உந்தியிச் சலமுண்டே யொப்பின்மெய்ப் பொருளுணர்ந்த
சிந்தைகொண் ஞானிகட்குச் செல்வந்தாற் பயனென்னம்மா’
என ஒரு பாட்டுப் படித்து, “தம்பி! கேளும்! நமக்கு ஓரிடம் இல்லை; எங்கும் திரிவாம்; குருவின் உபதேசத்தின்படியே நிற்பாம்; எல்லா உலகையும் கரதலாமலகம் போலக் காண்போம்; பாம்பு கடியுண்டவரை, நோய் குடி கொண்டவரை, படைக்கலங்

*உந்தி - ஆறு.

களால் அறுபட்டவரை, நஞ்சினால் கெட்டவரைக் கணப்பொழுதில் உய்யச்செய்வோம்” என்று, சொன்னார். இந்த வசனங்கள் உள்ளே இருந்த முஞ்சன் காதினிலேபடுதலும், அவன் உடனே வெளியில் வந்து, சன்னியாசியாரை வணங்கி, “சுவாமீ! யோகீசுவரே! பெரும் பாவியாகிய என்னால் கொல்லப்பட்ட புத்திரன் உயிர் பெறச்செய்து, என்னைக் காத்தருள்க” என்றான். அவர், “அரசனே அஞ்சாதே, கடவுள் கிருபையிலே உன் புத்திரன் உயிர் பெறுவான். புத்திசாகரனோடு ஓமத் திரவியங்களைச் சுடலைக்கு அனுப்பு” என்றார். அரசனும் அப்படியே செய்தான். அப்பொழுதே போசனும் இரகசியமாகச் சுடலைக்கு அழைத்துப் போகப்பட்டான். உடனே “சன்னியாசியார் போசன் உயிர் பெறச்செய்தார்” என்ற செய்தி பரவிற்று. பின்னர் போசனை யானையிலேற்றி வாத்தியகோஷத்தோடு அழைத்துக்கொண்டு வருதலும், முஞ்சன் அவனைத் தழுவி அழ, அவன் முஞ்சனுடைய அழுகையை மாற்றித் துதித்தான்.

பின்பு ஆனந்தபரவசனாகிய முஞ்சன் அவனைச் சிங்காசனத்தில் இருத்தி, இராச்சியத்தைக்கொடுத்தான்; தன் புத்திரர்களுக்கு ஒவ்வொரு கிராமம் கொடுத்து அங்கங்கே இருத்திவிட்டு, மூத்த புத்திரனாகிய சயந்தனைப் போசன் சமீபத்தில் இருத்தினான்; சில நாட்களின் பின் தன் மனைவி மாரோடு காட்டை அடைந்து, வீடுபேற்றை வேண்டித் தவஞ்செய்தான்.

11. *குண்டலகேசி வரலாற்றுச்

சுருக்கம்

இராசக்கிருகம் என்னும் நகரத்தை ஆண்ட அரசனுடைய மந்திரிக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்கு, பத்திரை எனப்பெயரிட்டுப் பெற்றோர் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தனர். இவ்வாறு வளர்ந்த அப்பெண்மகவு பெரிதாகி வளர்ந்து, மணம்செய்யத்தக்க வயதினை அடைந்தது. ஒருநாள், இப்பெண் தன் மாளிகையின் மேற்புறத்தில் உலாவியபோது தெருவழியே கட்டழகுமிக்க காளை ஒருவனை அரசனுடைய சேவகர் கொலைக் களத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டாள். கண்டதும், அக்காளையின்மேல் காதல்கொண்டாள். அவன், அரசனுடைய புரோகிதன் மகன்; வழிப்பறி செய்த குற்றத்திற்காகக் கொலைத் தண்டனை அடையப்பெற்றுக் கொலைக் களத்திற்கு அழைத்தேகப்பட்டான். இக்குற்றவாளியின்மேல் காதல்கொண்ட பத்திரை 'இவனையே மணம்புரிவேன், அன்றேல் உயிர்விடுவேன்' என்று பிடிவாதஞ் செய்தாள். இதனை அறிந்த இவள் தந்தை, கொலையாளருக்குக் கைக்கூலி கொடுத்து அவனை மீட்டுக் கொண்டுவந்து, நீராட்டி

*மயிலை சீனி வெங்கடசாமி அவர்களின் "பௌத்தமும் தமிழும்" என்னும் நூலிலிருந்து எடுத்தது.

ஆடை அணிகளை அணிவித்துப் பத்திரையை அவனுக்கு மணம்செய்வித்தான்.

மணமக்கள் இருவரும் இன்புற்று வாழும் காலத்தில் ஒருநாள், ஊடல் நிகழ்ச்சியின்போது பத்திரை தன் கணவனைப் பார்த்து, 'முன்பு கள்வன் அல்லனோ?' எனக் கூறினாள். அவன், அவள் தன்னை இகழ்ந்ததாகக் கருதி மிக்க சினங்கொண்டான். ஆயினும், அதனை அப்போது வெளியிற் காட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டான்.

பின்னர் ஒருநாள் அவன் பத்திரையை அழைத்து, அவளிடம், தன் உயிரைக் காப்பாற்றியதெய்வத்தை வழிபடும்பொருட்டு அருகிலிருக்கும் மலை உச்சிக்குப் போக விரும்புவதாகவும், அவளையும் தன் உடன் வரவும் கூறினான். அவளும் இசைய, இருவரும் மலை உச்சிக்குச் சென்றனர். மலைஉச்சியினை அடைந்தவுடன், அக்கொடியோன் அவளைச் சினந்து நோக்கி, "அன்று நீ என்னைக் கள்வனென்று கூறினாயன்றோ? இன்று உன்னைக் கொல்லப்போகிறேன். நீ இறக்குமுன் உனது வழிபடு கடவுளை வணங்கிக்கொள்" என்றான். இதனைக் கேட்டுத்திடுகிட்ட அவள், 'தற்கொல்லியை முற்கொல்லவேண்டும்' என்னும் முதுமொழியைச் சிந்தித்து, அவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிபவள் போல நடந்து, "என் கணவனாகிய உன்னை அன்றி எனக்கு வேறு தெய்வம் ஏது? ஆதலின், உன்னையே நான் வலம்வந்து வணங்குவேன்"

என்று சொல்லி, அவனை வலம் வருவதுபோல் பின் புறம் சென்று, ஊக்கித் தள்ளினான். இவ்வாறு அக்கொடியவன் மலை உச்சியினின்றும் வீழ்ந்து இறந்தான்.

இதன் பிறகு பத்திரை, உலகத்தை வெறுத்த வளாய், சைனமதத்தின் பிரிவாகிய நிகண்டமதத்தில் சேர்ந்து துறவு பூண்டான். அந்த மதக்கொள்கைப்படி, பத்திரையின் தலைமயிரைக் களைந்து விட்டார்கள்; ஆயினும், மீண்டும் தலைமயிர் வளர்ந்து சுருண்டு காணப்பட்டது. அதனால் சுருண்ட மயிருடையவள் என்னும் பொருள்படும் 'குண்டலகேசி' என்று அவளைக் கூறினர். இப்பெயரே பிற்காலத்தில் இவளுக்குப் பெரும்பாலும் வழங்கப்பட்டது. சிலவேளைகளில் இவளது இயற்பெயரையும் காரணப் பெயரையும் ஒருங்கு சேர்த்து, 'பத்திரா குண்டலகேசி' என்றும் சொல்லப்படுவது முண்டு.

சைனமதத்தில் சேர்ந்த குண்டலகேசி, சைனர்களிடம் சமய சாத்திரங்களையும் தர்க்க நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து, சமயவாதம் செய்யப் புறப்பட்டு, சென்ற இடமெங்கும் நாவல் மரம்நட்டு வாதப்போர் செய்து வெற்றிகொண்டு வாழ்ந்தாள். வாதப்போர் செய்வோர், நாவல் மரக்கிளையை ஊர் நடுவில் நட்டு வாதுக்கு அழைப்பது அக்கால வழக்கம். இவ்வாறு நிகழுங்கால், ஒரு நாள் ஓர் ஊரை அடைந்து, அவ்வூர் நடுவில்

மணலைக் குவித்து, நாவற்கிளை நட்டு, உணவு பெறுவதற்காக வீடுதோறும் சென்றாள். அவ்வமயம் புத்தர், தமது சீடர்களுடன் அவ்வூர்க்கு அருகிலிருந்த ஒரு தோட்டத்தில் வந்து இறங்கினார். அவருடைய சீடர்களில் சாரிபுத்தர் என்பவர் உணவுக்காக அவ்வூருக்குள் சென்றார். சென்றவர் அங்கு நாவல் நட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்று, அதன் காரணத்தை அங்கிருந்தவர்களால் அறிந்து, அங்கிருந்த சிறுவர்களை அழைத்து அக்கிளையைப் பிடுங்கி எறியக் கூறினார். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள்.

பின்னர், உணவுகொள்ளச் சென்ற குண்டலகேசி மீண்டும் திரும்பி வந்தபோது, தான் நட்ட நாவல் வீழ்த்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, அதனை வீழ்த்தியவர் அருகிலிருந்த சாரிபுத்தர் என்பதனை அறிந்து, அவ்வூர்ப் பெரியோரை அழைத்து, அவை கூட்டச் செய்து, சாரிபுத்தருடன் வாதம் செய்யத் தொடங்கினாள். நெடுநேரம் நடைபெற்ற வாதத்தில் குண்டலகேசி வினாவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் சாரிபுத்தர் விடை அளித்தார். பின்னர், சாரிபுத்தர் வினாவிய வினாவுக்குக் குண்டலகேசி விடையிறுக்கத் தெரியாமல் தான் தோற்றதாகச் சொல்லி அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி, அவரை அடைக்கலம் புகுந்தாள். சாரிபுத்தர் குண்டலகேசியைப் பார்த்து "என்னிடம் அடைக்கலம் புகாதே, என்னுடைய குரு புத்த பகவானிடம் அடைக்கலம் புகுவாயாக" என்று சொல்லி அவளை அழைத்துச் சென்று

புத்தரை வணங்கச் செய்தார். புத்தர் அவளுக்கு உபதேசம் செய்து அவளைப் புத்த மதத்தில் சேர்த்தார். இதுவே குண்டலகேசி என்னும் தெரிவையின் வரலாறு.

இந்தக் குண்டலகேசி என்பவள் சமயவாதம் செய்யப் புறப்பட்டு சைனம், வைதிகம் முதலான சமயங்களைத் தருக்க முறையாகக் கண்டிப்பதாக இயற்றப்பட்டதுதான் குண்டலகேசிக் காப்பியம் என்பது. இது தமிழிலுள்ள *ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகும்.

*சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை, வளியாபதி, குண்டலகேசி என்பன ஐம்பெருங் காப்பியங்களாகும்.

12. நீலகேசி வரலாற்றுச் சுருக்கம்

பாஞ்சால தேசத்திலே சமுத்திரராசன் என்னும் வேந்தன் பண்டாரவார்தலை என்னும் நகரிலிருந்து செங்கோலோச்சினான். நகர்ப்புறத்தே பழவாலயம் என்னும் சுடலை இருந்தது. அங்கு ஒரு காளிகோயில் உண்டு. அதன் அண்மையில் சந்திரமுனி என்னும் சைன முனிவர் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார்.

ஒரு நாள் நகர மாந்தர் காளிக்குப் பலியிடும் பொருட்டு விலங்குகள் பலவற்றைக் கொண்டு, சுடலையிலுள்ள காளிகோயிலுக்குச் சென்றனர். பிற உயிர்களுக்குத் துன்பமிழையாமையை மேற்கொண்ட சைன முனிவர், நகர மாந்தரைநோக்கி அவர்கள் பெருந்திரளான விலங்குகளைப் பலியிடக் கொண்டு வந்திருப்பதன் காரணத்தை வினவினார்.

அவர்கள் “இத்தேவியின் அருளால் அரசி, பட்டத்துக்குரிய குமாரனை ஈன்றாள்; ஆதலின் இவ்விலங்குகளை எல்லாம் பலியிடும்பொருட்டு தேவியின் திருமுன்பு கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்” என விடை பகர்ந்தனர்.

இதனைச் செவியில் ஏற்ற முனிவர் அவரை நோக்கி, “உயிர்கள், தாம் முற்பிறப்பில் புரிந்த வினைகளின் காரணமாகப் பிறவிகள் எடுக்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சியில் தெய்வங்களால் ஆம் வல்லமை எதுவும் இல்லை. இராச குமாரன் பிறந்ததின் பொருட்டு நீவிர் கொடுக்கும் மிருக பலியை ஏற்று இத்தெய்வம் மகிழாமாயின், அது மிருக வடிவாக

மண்ணினால் செய்த பிரதிமைகளையும் பலியேற்று மகிழ்முன்றோ? இம்முறை, இரத்தம் சிந்தும் கொடிய கொலையின்றிச் செய்யப்படும் அன்பு நிறைந்த வழிபாடாகும்” எனப்போதித்தார்.

சந்திர முனிவரின் உயர்வுடையதும் புனிதமானதுமான வழிபாட்டு முறையைக் கூறக்கேட்ட மக்கள், தாம் பலியிடும்பொருட்டுக் கொண்டுவந்த விலங்குகளை விட்டுத் தத்தம் வீட்டுக்குத் திரும்பினர்.

முனிவரின் தரும உபதேசத்தைக் கேட்டு உயிர்ப் பலி கொடாது மாந்தர் அகன்றமையின், காளி வெகுளியுற்று, சைன முனிவரை ஒறுக்க நினைவுகொண்டாள். தவம் நிறைந்த சைன முனிவரை ஒறுக்கும் ஆற்றல் காளிக்கு இல்லாமல் இருந்தது ஆகவே அவள், சிறு தெய்வங்களுக்குத் தலைமை வகித்த நீலகேசி என்னும் தெய்வ அணங்கின் துணையை நாடினாள்.

நீலகேசி, காளியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சந்திர முனிவர் வாசம்செய்யும் கூடலையை அடைந்து கோர வடிவங்கொண்டாள். யோகத்தில் அமர்ந்திருந்த முனிவர் இதனால் அச்சங்கொண்டாரல்லர். முனிவரைப் பணியவைக்குமாறு எடுத்துக்கொண்ட இம்முயற்சி பயனற்றுப்போகவே அவள், சாந்தமான இன்னொரு முறையினால் முனிவரைப் பணியவைக்க நினைத்தாள்.

அவள் காமலேகை என்னும் இராசகுமாரி போல் வடிவங்கொண்டு, தன்னை அழகிய ஆபரணங்

களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு முனிவரின் அரிய தவத்தைக் கெடுக்குமாறு அவர் முன்னே நின்றாள். முனிவர், தனது யோக ஆற்றலினால் அவள் நீலகேசியே என்பதை அறிந்தார். அவர் அவளை நோக்கி “நீ இராசகுமாரி அல்லீ; நீலகேசி என்னும் அணங்கு” என்றார்.

நீலகேசி, தன் முயற்சி பயனளிக்கவில்லை எனக்கண்டாள்; முனிவர் தன்னை யார் என அறிந்து கூறும் வல்லமையை அளித்த யோகத்தின் பெருமையால் வசப்பட்டாள்.

அவள் மன்னிப்புக் கருதிக் கேட்கும் குரலில் “யான் உமது யோக ஆற்றலினால் தோற்றேன்” எனக் கூறித் தனக்குத் தரும உபதேசம் செய்யுமாறு முனிவரை வேண்டினாள்.

முனிவர் நீலகேசிக்குத் தரும உபதேசம் செய்தார். நீலகேசி மற்றத் தேவர்களிலும் கீழான நிலைமையில் இருப்பதையும், மற்றவர் வெறுத்துத் தள்ளும் செயல்களுக்குத் தலைமை வகிப்பதையும் அவர் எடுத்துக்கூறினார்.

இந் நீலகேசி பல சமயத்தவர்களோடு ‘வாதப் போர்’ செய்து வென்று, சைன மதத்தை நிலைநாட்டினாளாகச் செய்யப்பட்ட நூல் நீலகேசி எனப்படும். இது தமிழிலுள்ள ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்று. ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், பெருங்கதை, சூளாமணி, யசோதரகாவியம், நாககுமாரகாவியம், நீலகேசி என்பனவாம்.

13 தமிழர் வாணிகம்

பண்டைத் தமிழர் வாணிகத் துறையில் மிக முன்னேற்றமடைந்திருந்தனர். அசீரியர், பாபிலோனியர், எகிப்தியர், கிரேக்கர், உரோமர், சீனர், அராபியர், பீனீசியர் முதலிய பழைய நாகரிக சாதியார் தமிழ் நாட்டோடு வாணிகத் தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர். பிறநாடுகளுக்குப் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லும் மரக்கலங்களும், பிறநாட்டுச் சரக்குகளுடன் வந்த நாவாய்களும் தென்னிந்திய துறைமுகங்களில் குழுமி நின்றன. தமிழர் கடற்பயணத்தில் நன்கு பழகியிருந்தனர். இந்து மாக்கடலில் தென்னிந்திய மரக்கலங்களே பெரும்பாலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. மரக்கலங்களின் முன்புறம், யானை, சிங்கம், குதிரை முதலிய வற்றின் முகம்போல் செய்யப்பட்டிருந்தது. கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன் தென்னிந்தியாவுக்கும் மேற்கு ஆசியாவுக்கும் இடையில் கப்பல் வழியாக வாணிகம் நடைபெற்றது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்களுண்டு. இந்தியாவில் வேதங்கள் தோன்றுவதன்முன்னே தமிழர் சாலதியரோடு வாணிபம் நடத்தினர். சாலதியாவின் தலை நகரமாகிய ஊர் என்னும் நகரத்தின் அழிபாடுகளில், மலையாளக் கரைகளில் மட்டும் காணப்படும் தேக்குமரத்துண்டு கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஊர் என்னும் நகரம் கி. மு. 4000 வரையில் அமைக்கப்பட்டது.

தமிழர் ஆரூயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வாணிகத் துறையில் நன்கு பயின்றிருந்தார்களென்பதை இது அறிவிக்கின்றது. கி. மு. 1700-இல் எகிப்துக்குச் சென்ற யோசேப்பின் வரலாறு, அக்காலத்தில் இந்திய வாணிகப் பொருள்கள் வணிகர் கூட்டத்தாரால் தரை மூலம் அராபியா வழியாக, எகிப்து, சிரியா, பாபிலோன் முதலியநாடுகளுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன என்பதை அறிவிக்கும். கி. மு. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கும், மேற்கே உள்ள நாடுகளுக்கும் வாணிபத் தொடர்பு இருந்தது என்பதற்கு எகிப்திய ஓவிய எழுத்து நூல்களில் ஆதாரம் காணப்படுகின்றது. குரங்கை உணர்த்தும் கவி என்னும் சொல்லின் திரிபாகிய கொவ் (கிரேக்கு) ஓவிய எழுத்தில் 'கவு' என்று காணப்படுகின்றது. கி. மு. 1462-இல் முடிவெய்திய எகிப்திய பதினெட்டாவது பரம்பரையிலுள்ள அரசரின் பிணங்கள் இந்திய மசிலின் துணிகளால் சுற்றப்பட்டிருந்தன. எகிப்தியர் கப்பற்பயணத்துக்குப் பீனீசியரைச் சம்பளத்துக்கு அமர்த்தினர். ஐத்யர் நாட்டு ஹிரம் என்னும் அரசனும், சாலமனின் பிதாவாகிய தாவீது என்னும் எபிரேய அரசனும் சேர்ந்து 'ஒபிர்' நாட்டுக்கு வாணிகக் கப்பல்களை அனுப்பினர். ஒபிர்ப்பயணம் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெற்றது. சரக்குகளை ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்வதிலும், கப்பல் இடையே உள்ள வாணிகத் துறைகளில் தங்குவதிலும் மூன்று ஆண்டுகள்

கழிந்ததாகச் சில சரித்திர ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். ஒபிர் என்பது தென்னிந்தியாவிலுள்ள உவரி என்னும் துறைமுகம் எனக் கருதப்படுகிறது.

சாலமன் என்னும் யூத அரசன் (கி. மு. 1000) சந்தனக்கட்டை, குரங்கு, மயில் முதலியவற்றை ஒபிரினின்றும் பெற்றான். மயில், இந்தியாவின்றும் கொண்டுபோகப்பட்டது. துகிம் என்னும் பெயர் எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்ட விவிவிய நூலிற் காணப்படுகின்றது. இது தோகை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு. மேல் நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழ் நாட்டுப்பொருள்கள், தங்களுடன் தமக்குரிய தமிழ்ப் பெயர்களை யுங் கொண்டு சென்றன. கிரேக்க மொழியில் அரிசி 'ஒரிசா' என்றும், இஞ்சி 'இஞ்சிவேர்' என்றும், கறுவா 'கர்பிஷன்' என்றும், திப்பிலி 'பிப்லி' என்றும் வழங்கும். இவை முறையே அரிசி, இஞ்சிவேர், திப்பிலி என்பவற்றின் திரிபாகும். தந்தத்துக்கு *இபிம் என்னும் பெயர் எபிரேயத்தில் காணப்படுகின்றது. இது இபம் என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபு.

இந்தியாவின்றும் பொன், பட்டு, முத்து, வாசனைத் திரவியங்கள் ஆகிய பண்டங்கள் கிரேக்க நாட்டுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டன. ஹோமர் என்னும் பழைய கிரேக்கப் புலவர், இந்தியாவின்றும் கிடைக்கும் பொருள்களைப்பற்றிக் கூறியிருக்கின்றார். முற்காலத்தில் இந்தியாவின்றும் தங்

* இபம் என்பது விடசொல் என்பாருமுளர்

கம்பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவோடு வர்த்தகம் செய்ததால் அசிரியா யிருந்த தங்கத்தை ஈட்டிற்று. பாபிலோனிய பழைய சாசனங்களில் ஆடைக்கு, சிந்து என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. இது இந்திய ஆடை என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கின்றனர். இந்த ஆடை பாரசீகத்துக் கூடாகப் பாபிலோனுக்குச் செல்லவில்லை. அப்படிச் சென்றிருந்தால் 'சி' என்பது 'ஹி' என்று மாறியிருக்கும். வேத மந்திரங்களுக்குரிய சாதியார் கடலையும் கடற் பயணத்தையும் பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருந்தார்களே அன்றி அவற்றை அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகவே திராவிட மொழியைப் பேசிய சாதியார்தான் ஆடையைப் பாபிலோனுக்குக் கொண்டு சென்றனர். ஆகவே தென்னிந்தியாவுக்கும் மேற்கு ஆசியாவுக்கும் இடையில் வாணிபம் நடைபெற்றது என்பதை மறுக்க முடியாது.

கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் நடந்த வாணிபத்தைப்பற்றி மிகத் தெளிவான ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. பாபிலோனில் தைகிரஸ், யுபிராதஸ் என்னும் நதிகள் சந்திக்குமிடத்துக்கு அண்மையில் தமிழர் குடியேறியிருந்தார்கள். அங்கு கிருட்டிண, பலதேவ வழிபாடுகள் இருந்தன என்று அறியப்படுகின்றது. போதாயனர், மேற்கு ஆசியாவோடு வாணிகஞ் செய்தவர்களைக் கண்டித்திருக்கின்றனர். இதனால் வடஇந்தியர்

அவ்வாணிபத்தில் முதன்மையானவரல்லர் எனத் தெரிகின்றது. அர்த்த சாத்திரம் செய்த கௌடலியர், வடஇந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவே வியாபாரத்தில் சிறந்து விளங்கிற்று என்றும், தென்னிந்தியாவில் பெபான், நவமணி, முத்து, சங்கு முதலிய பொருள்கள் கிடைத்தன என்றும், வடஇந்தியா கம்பளம், தோல் முதலியவற்றையே அளித்தது என்றும் கூறுகின்றார்.

மதுரை, அழகான ஆடைகளுக்குப் பேர் போனது. தமிழர்கடல்கடந்து திரவியத்தேடினார்கள் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. மேற்கு ஆசியாவிலுள்ள நாடுகளோடு தென்னிந்தியா வாணிகம் நடத்தியதாதலின் கி.மு.20-இல் பாண்டிய அரசன், அகஸ்தசு என்னும் உரோம சக்கரவர்திக் குத் தூதனுப்பினான். இன்னொரு அரசன், கிரேக்க போர் வீரரைத் தனக்கு மெய்க்காப்பாளராக அமர்த்தினான். யவனபோர்வீரர், பாண்டியரின் கோட்டை வாயில்களைக் காவல்புரிந்தனர்.

கிறிஸ்துவுக்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் முன் இந்திய வணிகர் பர்மா வழியாகவும் அதன்தென்கரை வழியாகவும் சென்று, கம்போதியாவில் வாணிகத் தொடர்பை ஏற்படுத்தினர். அங்கு கிலமாகக் கிடக்கும் கட்டிடங்களில் கடற்போர், கடற்பயணம் ஆகியவற்றை விளக்கும் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. கடல், தரை என்னும் இருவழிகளாலும் இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் போக்குவரவு இருந்தது.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னும் தமிழர் சுமத்திரா, யாவா முதலிய நாடுகளோடு வாணிகம் நடத்தினார்கள். இதனை மணிமேகலை என்னும் நூல் தெளிவாகக் கூறுகின்றது. சுமத்திராவை அடுத்த பாவி என்னுந் தீவில் இன்றும் தமிழரது பழக்க வழக்கங்களும், நாகரிக சின்னங்களும் வழிபாட்டு முறைகளும் காணப்படுகின்றன.

கடல், பரவை, புணரி, ஆர்கலி, முந்நீர் முதலிய வும்; ஓடம், கலம், மரக்கலம், தோணி, மிதவை, கப்பல், நாவாய், மரம், திமில், அம்பி முதலியவற்றும் மாகிய கடலையும் மரக்கலத்தையும் உணர்த்தும் தூய தமிழ்ச்சொற்கள், தமிழர் கடலையும் கடற்பயணத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றுகின்றன.

கிறித்துவ ஆண்டின் முற்பகுதியில் தென்னிந்தியாவுக்கும் கிரீசுக்கு மிடையில் நெருங்கிய வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது. உரோமர் முசிறியிலும் பிற இடங்களிலும் குடியேறியிருந்தனர். யவனர் அடிக்கடி போக்குவரவு செய்யும் இடங்களுள் முசிறி முக்கிய இடமாக இருந்தது. கிரேக்கர் தமது வாணிகப் பாதுகாப்பின் பொருட்டு முசிறியில் 2000 போர்வீரரை அமர்த்தியிருந்தனர். மலை யாளக் கரையிலுள்ள பிசன்தியம் (Byzantium) என்னும் இடத்தில் கிரேக்கர் குடியேறியிருந்தனர். உரோம நாட்டினின்றும் அழகிய பேழைகள், பாவைவிளக்கு, மதுவகை முதலிய பொருள்கள் தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. மிளகு,

தந்தம், நவரத்தினம், பட்டாடை, கறுவா, சந்தனக் கட்டை முதலியன தமிழ் நாட்டினின்றும் யவன நாட்டுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டன.

உரோம வாணிபப் பெருக்கம் அதிகம் இருந்தமையால், உரோமர் தமது நாணயங்களைத் தென்னிந்தியாவில் வழங்கினர். உரோமரின் நாணய உற்பத்திச்சாலை ஒன்று தென்னிந்தியாவில் இருந்ததென்று நம்பப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் தெல்லிச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள கோட்டயத்திலும், மதுரை மாகாணத்திலுள்ள கலியன்புத்தூரிலும், கோயம்புத்தூர் மாகாணத்திலுள்ள பொள்ளாச்சி, கருவூர், வெள்ளலூரிலும், புதுக்கோட்டை முதலிய இடங்களிலும் மிகப்பல உரோமன் நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவை உரோம தென்னிந்திய வாணிகப்பெருக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்திய சரக்குகள் அலக்சாந்திரியா வழியாக உரோம் நாட்டை அடைந்தன.

தென்னிந்தியாவில் முத்துக்குளிப்பு முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. வடமொழியில் முத்தைக் குறிக்கும் 'முத்த' என்னுஞ் சொல் முத்து என்பதன் திரிபே.

தென்னிந்தியாவில் முத்து கிடைப்பதை உரோமர் அறிந்திருந்தனர். அவர் தமிழ் நாட்டினின்றும் ஏராளமான முத்தை வாங்கிச் சென்றனர். உரோமைப் பெண்கள், முத்தில் அதிக மோகமுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள்

தமது மேனியை முத்துக்களால் அலங்கரித்தார்கள். முத்துமலைகள் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டி ஒலி செய்வதைக்கேட்டு அவர்கள் உள்ளம் பூரித்தது. காவில்தரிக்கும் செருப்புக்களின் வார்ப்புகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டன. கயஸ்குளோடியர் என்னும் உரோம அரசனின் இராணி உலோலா 300,000 தங்க நாணயம் விலையுள்ள முத்துகளால் தன்னை அலங்கரித்திருந்தாள். கிளியோபத்திரா என்னும் எகிப்திய இராணி, கீழ்நாட்டு அரசருக்கு முன் சொந்தமாக இருந்தனவும், காதில் அணியப்படுவனவுமாகிய இரண்டு பெரியமுத்துகளை வைத்திருந்தாள். 80,000 தங்க நாணயம் விலையுள்ள ஒரு முத்தை அவள் காடியில் (வினூரியில்) கரைத்துக் குடித்தாள்; மற்ற முத்தைக் கரைக்குஞ் சமயத்தில் அந்தோனியஸ் என்பவனின் வேலையாளால் தடுக்கப்பட்டாள். தென்னிந்தியாவினின்றும் உரோம இராச்சியத்துக்கு அனுப்பப்பட்டவற்றுள் முத்து, வைடுரியம் கோமேதகம், நீலம் முதலிய இரத்தின வகைகளே முதன்மை யுடையன. ஆண்டில் இரண்டு இலட்சம் தங்க நாணயம் வரையில் விலையுள்ள உரோமநாட்டின் செல்வத்தை இந்தியா விழுங்கிவிடுகின்றது என்று பிளினி (கி. பி. 62—113) என்பார் வெறுப்பாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

பிறநாட்டு வணிகர், மிளகு, கசகசா, சந்தனம் ஆகியவற்றை மலையாளக் கரையினின்றும் வாங்கினர். நெல்லூர் தொடங்கித் தெற்கே கூடலூர்,

புதுச்சேரிவரையிலும் ஒருவகைத் தகட்டுச் செம்பு நாணயங்கள் நிலத்திற் கண்டு எடுக்கப்பட்டன, இவற்றோடு உரோம நாணயங்களும், துளையிட்ட சீன நாணயங்களும் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. பெரிய மழைக்கும் புயலுக்கும் பின் மீன்பிடிப்போரின் பெண்பிள்ளைகள் இவ்வகை நாணயங்களைக் கடற்கரை ஓரங்களிலிருந்து பொறுக்கி எடுக்கிறார்கள். கிறித்துவ வருட ஆரம்பத்திலிருந்து நாலேந்து நூற்றாண்டுகளாகப் பிறதேச வாணிகம் தமிழ் நாட்டில் பெரிதும் நடைபெற்றது என்பதற்கு இது போதிய சான்றாகின்றது. நாணயங்களின் ஒரு புறத்தில் இரண்டு பாய்மரமுடையதும், தண்டு வலித்துச் செலுத்தபடுவதுமாகிய தோணியின் வடிவம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வணிகர் கடல் கடந்து மரக்கலங்களில் நெடுந்தூரம் செல்வதைப்பற்றி, மணிமேகலை என்னும் நூல் அழகாகக் கூறுகின்றது. “திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு” என்னும் பழமொழி இன்னும் தமிழ் நாட்டில் வழங்குகின்றது.

முசிறி, கொற்கை, தொண்டி, மாந்தை, புகார் முதலியன தமிழ் நாட்டின் முக்கிய துறைமுகங்களாகும். புகார்நகரின் சிறப்பைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பட்டினப்பாலையில் விரித்துக் கூறியிருக்கின்றார். கடை வீதிகளில் கங்கை காவேரி நாடுகளின் விளை பொருள்களும், ஈழம், கடாரம் (பர்மா) முதலிய நாடுகளின் உணவுப் பொருள்களும், கீழ்க் கடலிலே பிறந்த பவளமும்

தென் கடலில் குளித்த முத்தும், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிற் பிறந்த சந்தனக்கட்டையும், இமயமலையிற் பிறந்த பொன்னும், மணியும், அராபியாவினின்று கடல்வழியாக வந்த குதிரைகளும், வண்டிகளிலும், கழுதைகளிலும் கொண்டுவந்த மிளகு மூடைகளும் தேக்கிக் கிடந்தன.

மரக்கலங்கள் திசை அறிந்து செல்லும் கலங்கரை விளக்கங்கள் கடற்கரைப் பட்டினங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இக் கட்டிடங்கள் ஒலை முதலியவற்றால் வேயப்படாது மூடு சாந்திடப்பட்டிருந்தன.

மரக்கலங்களின் உறுப்புகளைக் குறிக்க வழங்கும் சொற்கள் பெரும்பாலான தமிழ்ச்சொற்களாகவே காணப்படுகின்றன. கப்பற்பாட்டு என இக்காலம் வழங்கும் பாடல்களிலும் இச் சொற்கள் பலவற்றைக் காணலாம்.

14. சிந்து நதிப்பள்ளத் தாக்கில்

தமிழர் நாகரிகம்

சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் ஹரப்பா, மொகஞ்சதரோ சங்குதரோஎன்னும் தமிழரின் புராதனநகரங்கள், புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளரால் அகழ்ந்துகண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்கு காணப்பட்ட மாடி வீடுகள், வீதிகள், கோயில், குளங்கள், எழுத்துப் பொறித்த முத்திரைகள் ஆகியவற்றால் தமிழரின் சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட நாகரிகம் வெளிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றது. ஹரப்பா, மொகஞ்சதரோ முதலிய நகரங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் நாகரிகத்தை விளக்கும் மூன்று பெரிய நூல்கள் சர்யோன் மார்சல் என்னும் ஆசிரியரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அந்நூலில் காணப்படும் பொருட் சருக்கம் வருமாறு.

பழஞ் சரித்திர ஆராய்ச்சி, நம்மை ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு அப்பாற் கொண்டுபோய் விடுகின்றது. சிந்து ஆற்றின் கிழக்கு மேற்குப் பள்ளத்தாக்குகளையும் பலுச்சுஸ்தானத்தையும் நோக்குமிடத்து இந்தியா, சுமேரியாவோடும் *எல்லத்தோடும் தொடர்பும் ஒற்றுமையும் உடையதாக இருக்கின்றது. இதற்கு ஆதாரமாக உள்ள சின்னங்கள் பஞ்சாப்பிலுள்ள ஹரப்பாவிலும், மொகஞ்சதரோவிலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஹரப்பா

*இது தைகிரசு யுபிராத்து என்னும் ஆறுகளின் கழி முகத்து குத் தென் கிழக்குப் பக்கத்திலுள்ளது.

என்னும் நகர், சிந்து நதியின்கீழ் ஊற்றுவரையிலும் அகழப்பட்டது. செல்வ வளம்பொருந்திய அழகிய நகரொன்று அவ்விடத்தில் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்ததென்று அறியப்படுகின்றது. எவ்வகையான நாகரிகம் அங்கு நிலவியதென்று அறிதற்குரிய ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.

நகர், செங்கல்வாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. சுவர்கள் நிலமட்டத்துக்குமேல் செங்கல்வாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அடித்தளம் முரடான செங்கல்வால் இடப்பட்டிருக்கின்றது. சில சுவர்கள் கற்களால் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மொகஞ்சதரோவிலும் அதன் சூழலிலும் கற்கள் கிடைத்தலரிது. வீதிகள் ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகள் பெரும்பாலும் கிணறு உடையனவாக இருந்தன. கிணறுகளின் ஊற்றுக்கள் ஆற்றினின்றும் வந்தன. குளிக்கும் அறைகளோடு கூடிய வீடுகள் பல காணப்படுகின்றன. வீடுகளின் அழுக்கு நீர் வெளியே கழிவதற்குச் செங்கட்டி பதித்த வாய்க்கால்கள் இருந்தன. வாய்க்கால்கள், வீதிகளில் சென்று முடிவெய்தின. வீதியில் கழிவு நீர் செல்லும் செங்கற் பதித்த வாய்க்கால்களிருந்தன. இவ்வாய்க்கால்கள் நகருக்கு வெளியே செல்லவில்லை. வீட்டுக் கூரையின் நாற்புறத்துமுள்ள அழுக்குகள் பீலி வழியாக வந்து தொட்டியில் விழுமாறு கூரைகளுக்குப் பீலிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடுகள் மாடிகள் உடையனவாக இருந்தன.

தன. மாடிகளுக்கு ஏறிச் செல்லும் படிக்கட்டுகள் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகளின் அமைப்பைக்கொண்டு அந்நகரம் யிகச் சிறப்புற்றிருந்தது எனத் தெரிகின்றது.

மொகஞ்சதரோவில் வீடுகளல்லாத பெரிய கட்டிடங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் பயன் யாதென்று தீர்மானமாகக் கூற முடியாது. ஒரு போது அவை வழிபாட்டுக்குரிய இடங்களாக இருக்கலாம். சாந்திலை மெழுகப்பட்ட கட்டிடம் ஒன்று சிறப்பாக அவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றது. அது ஒருபோது அரசாங்கசபை கூடும் இடமாக இருத்தல் கூடும். அழகிய கட்டிடங்கள் சூழ்ந்த கேணி ஒன்றும் அவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றது. அது, மக்கள் நீராடுவதற்கு அமைக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சின்னங்கள் பல காணப்படுகின்றன. கோதுமையும், வாளியும் அங்கு பயிர் இடப்பட்டன. உணவின் பொருட்டு மக்கள், ஆடுமாடுகளையும் கோழிகளையும் வளர்த்தார்கள். மக்கள் ஆற்றும் மீனையும் பயன் படுத்தினர். பல விலங்குகளின் என்புக்கூடுகள் அங்கு காணப்படுகின்றன. அவற்றால், எருமை, ஒட்டகம், யானை, பலவகை மானினங்கள் முதலியன அங்கு வாழ்ந்தன என்று தெரிகின்றது. 'பூனிக்கோண்' என்னும் ஒரு கொம்புடைய குதிரையும் அங்கு வாழ்ந்ததெனத் தெரிகிறது. புலி, குரங்கு, முயல் முதலிய விலங்கு

களின் உருவங்கள் கல்முத்திரைகளிற் காணப்படுகின்றன. இதனால் அங்குள்ள மக்கள் இவ்விலங்குகளை அறிந்திருந்தார்கள் எனத் தெரிகின்றது.

மொகஞ்ச தரோவிலுள்ள மக்கள் பொன், வெள்ளி, செம்பு, ஈயம் முதலியவற்றால் செய்த பதக்கங்களைப் பயன் படுத்தினர். அவர் வெள்ளியின் பயனை நன்கு அறிந்திருந்தனர். இருக்குவேத ஆசிரியர் வெள்ளியை அறியார். வெள்ளியை அறிந்த காலத்தில் அவர்கள் அதனை வெண்பொன் என்னும் பெயரால் வழங்கினார்கள். அவர்கள் சாதாரண ஆபரணங்களையும், பாளை சட்டிகளையும் செம்பினால் செய்து பயன் படுத்தினர். எலும்பு, ஆனைத்தந்தம், சிப்பி, மணி ஆகியன ஆபரணங்களாகப் பயன் படுத்தப்பட்டன. நீல நிறக் கண்ணாடியால் செய்த காப்புகளும் காணப்படுகின்றன. கம்பளியிலும் பஞ்சினலும் ஆடை நெய்யப்பட்டது. நூல் நூற்கும் கதீர்கள் பல காணப்படுகின்றன.

ஈட்டி, கோடரி, குத்துவாள், வில், கவண் முதலியன அவர்கள் பயன்படுத்திய போர்க் கருவிகளாகும். கவணில் வைத்து ஏறியும் உருண்டைக்கற்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. வாள் அல்லது தற்காப்புக்குரிய கருவிகள் இருந்தன என்று அறியப்படவில்லை. மட்பாண்டங்கள் திரிகையிற் செய்யப்பட்டன. வருவழுப்பான நிறம் பூசிய பாளை சட்டிகளும் காணப்படுகின்றன.

சிறுவர் விளையாடுதற்குரிய விளையாட்டுப் பொருள்கள் மிகப்பல காணப்படுகின்றன. அக் காலத்து ஒவ்வொரு பிள்ளையும் பல விளையாட்டுப் பொருள்களை வைத்திருந்தது எனத் தெரிகிறது. கிலுகிலுப்பை, பாவை, ஊதுகுழல், சிறுவண்டிகள் ஆகியன அவ்விளையாட்டுப் பொருள்களில் சில. அக்கால விளையாட்டு வண்டிகளைப் போல இக்காலம் சிந்து நாடுகளில் பயன்படுத்தப்படும் வண்டிகள் இருக்கின்றன.

அங்கு கண்டு எடுக்கப்பட்ட பொருள்களில் அக்கால வழக்கிலிருந்த ஓவிய எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட கல்முத்திரைகள் முதன்மையுடையன. அவ்வெழுத்துகள் சுமேரிய மொழிக்குரியனவாக இருக்கலாம். சுமேரிய மொழிக்கும் இம் மொழிக்கும் பொதுவான ஓர் உற்பத்தி இருத்தலும்கூடும். மாடு, எருமை, ஒற்றைக் கொம்புள்ள குதிரை முதலியவற்றின் ஓவியங்கள் கல்முத்திரைகளில் காணப்படுகின்றன. இவை, அக்கால மக்களின் ஓவியம் வரையும் திறமையைக் காட்டுகின்றன. முத்திரைகளில் காணப்படும் எழுத்துப் போன்றன மண்பாண்டங்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஹெரஸ் பாதிரியார் என்னும் ஆசிரியர் அவற்றுள் பலவற்றை வாசித்திருக்கின்றார். அவ்வாசிப்பிற் காணப்படும் சொற்கள் பல தமிழில் காணப்படுகின்றன. எழுத்துக்குப் பதில் பயன்படுத்தப்பட்ட சில குறிகளே அவ்வெழுத்துகளாகும். ஒவ்வொரு குறியும் ஒவ்வொரு சொல்லைக்

குறிக்கும். சீனரின் எழுத்து எழுதும் முறை இதலேடு ஒத்திருக்கின்றது. ஒரு மரத்திலிருந்து பிரிந்த இரண்டு கிளைகளுள் ஒன்று இவ்வெழுத்தும், மற்றொன்று சீன எழுத்துமாக இருக்கலாம். ஹரப் பாவில் வழங்கிய எழுத்துகள் முற்றும் மறந்து போகப்பட்டன. இவ்வெழுத்துகளைக் குறித்துப் பலவகையாக ஊகிப்பது பயனற்றது. அம்மொழி சமஸ்கிருதம் அன்று எனத் தீர்மானமாகக் கூறலாம். அது திராவிட மொழியே என அறிஞர் கருதுகின்றனர். முத்திரைகளில் ஓவியங்களைப் பொறிப்பதில் மாத்திரமன்று, சிற்பத் தொழிலிலும் அம்மக்கள் திறமை அடைந்திருந்தனர். செங்கல்விளை செய்த தலையில்லாத மனிதச் சிலை ஒன்று அங்கு கண்டு எடுக்கப்பட்டது. இது கிரேக்கரின் கைவேலை என்று முதலிலே கருதப்பட்டது. கிரேக்கர் வருகைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது இச்சிலை என்று இக்காலம் நன்றாகத் துணியப்படுகின்றது.

அக்கால மக்களின் சமயமும் ஒருவாறு அறியப்படுகின்றது. சத்தி வழிபாடே பெரும்பாலும் மக்களுக்குரியதாக இருந்தது. பழைய நாள் வழிபாடு பெரும்பாலும் இவ்வகையினதே. மூன்று முகங்களுடைய தெய்வத்தின் சிலை ஒன்று காணப்படுகின்றது. இது, சிவன் சிலையாகும். பிற்காலத்தே வந்த ஆரியர், சிவனையும் தமது தெய்வங்களோடு சேர்த்துக்கொண்டனர் என்பதில் ஐயம் இல்லை. விலங்குகளையும் மரங்களையும் மக்கள்

வழிபட்டனர். இறந்தவர்களைச் சுடுதலும் புதைத்தலும் அக்கால வழக்கு.

சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கின் நாகரிகம் எல்லாம், மெசபெத்தேமியா முதலிய நாடுகளின் நாகரிகத்தோடு ஒற்றுமை உடையது. கல்லாயுதங்களுக்குப்பின் வந்த இரும்பாயுதங்கள் பயன் படுத்தப்பட்டன. அக்காலத்துக் கல்லாயுதங்கள் முற்றும் மறைந்து போகவில்லை. பழைய நாகரிகத்துக்கும் கலை வளர்ச்சிக்கும் அறிகுறியாகச் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கில் காணப்பட்ட முத்திரைபோன்ற பொருள்கள் எல்லத்திலும் காணப்பட்டன. இவ்விரண்டு நாடுகளுக்கும் மிடையே போக்குவரவு இருந்தது என்றறியப்பிற ஆதாரங்களுமுண்டு. மெசபெத்தேமியாவின் பழையவரலாற்றைக்கொண்டு மொகஞ்சதரோவின் நாகரிகம் கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்று நாட்டலாம்' இந்நாகரிகம் கங்கைக்கரை வரையில் பரந்திருந்ததோ என்பது, ஐயத்துக்குரியது. மேலே கூறப்பட்ட இந்திய மக்களின் காலம், இருக்குவதே காலத்துக்கு முற்பட்டது. ஆரியர் ஆடுமாடுகளுடன் இடம் விட்டு இடம் பெயரும் கூட்டத்தவராக இருந்தனர். அவர்கள், பூர்வ குடிகளோடு ஓயாத போர் புரிந்து கொண்டிருந்தமையால் அவர்கள் மொகஞ்சதரோ போன்ற பலமான ஒருநகரை அமைத்திருக்கமாட்டார்கள். மொகஞ்சதரோவி் லுள்ளவர்கள் குதிரையை அறியாதவர்களாக இருந்திருக்கலாம். வேதகால இந்தியர் குதிரையை நன்றாக அறிந்திருந்த

னர். இருவகையினரும் அறிந்திருந்த உலோகவகைகள் வேறு வேறுனவை. மொகஞ்சதரோ மக்களின் நாகரிகம், வேதகாலத்தோடு சிறிதும் சம்பந்தப்பட்டாதது.

மொகஞ்சதரோ ஹரப்பா என்னும் பழைய நகரங்களின் நாகரித்தை நன்று ஆராய்ந்தவரும், மொகஞ்சதரோ எழுத்துகள் பலவற்றை வாசித்தவருமாகிய ஹெரஸ் பாதிரியார் கூற்று வறுமாறு :

“பிற்கால இந்தியர்மேற்குப்புறமாகச்சென்று மெசபெத்தேமியாவின் தென்கோடியில் குடியேறிச் சுமேரியர் என்னுஞ் சாதியாயிரானர்.”

யோகத்தில் வீற்றிருக்கும் பாவனையுடைய மூன்று முகமுள்ள நிர்வாணமான கடவுளின் சிலை ஒன்று காணப்படுகின்றது. அதன் சிகரங்களில் முடிகள் காணப்படுகின்றன. இச்சிலையைச் சூழ்ந்து பல விலங்குகளின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இக் கடவுள் பசுபதி என்னும் பெயர் பெறுவர்.

‘ஆண்’ என்னுங் கடவுள் மற்றைக் கடவுளருக்குத்தலைவராகக் காணப்படுகின்றனர். ‘ஆண்’ என்னும் பெயருக்குரியவர் ஞாயிறு எனத் தெரிகின்றது. சூரியன் ஒருவீட்டில் ஒரு திங்கள் தங்குவான். ஒவ்வொரு வீட்டில் தங்கும்போதும் சூரியனுடைய வடிவம் வெவ்வேறுகக் கொள்ளப்பட்டது. சூரியன் தங்கும் வீடுகள் எட்டு. ஆகவே அக்காலம் எட்டு மாதங்களும் ஒரு மாதத்தில் நாற்பத்தைந்து நாட்

கனமாக இருந்தன. பழைய இந்தியர், கடவுளுக்கு எட்டு வடிவம் உண்டு எனக் கருதினர். எட்டு இராசிகளாவன : ஆடு, மாடு, நண்டு, கன்னி, துலாம், கடகம், மீன், யாழ் என்பனவாம். இவ்வடிவங்களைக் கடவுளராக வைத்து மக்கள் வழிபட்டனர். இவ்வடிவங்களுள் மீன் மிகப் புகழ் பெற்றிருந்தது. சாசனங்கள் பலவற்றில் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் காணப்படும்சிவனுடைய வடிவம்சாசனங்களில் தெளிவாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சிவனுக்கு மூன்று கண்களுண்டு என்றும் அக்கண்கள், தனித்தனி வழிபட்டபட்டன என்றும் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. கடவுள் அரசனாகக் கருதப்பட்டார். அரசன், கடவுளுக்குப் பதில் அவர் ஆணையை ஏற்று நடந்துவோனாக எண்ணப்பட்டான். கடவுளுக்கு இறுவன் என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது.

ஒரு சாசனத்தில் “தாண்வடன் இர் நால்மரம்” என்று காணப்படுகின்றது. இதற்குத் தாண்டவம் செய்யுங் கடவுள் என்பது பொருள்.

முத்திரைகளிலிருந்து வாசிக்கப்பட்டவற்றுள் சில சொற்கள், யாழ், வேல், நாய்வேல், காலாள், எண் ஆள், எண்மை (சிவன்), கலக்கு, நண்டு, நண்டூர், வேலூர், உழவன், அது, ஆண்டு, குட, குடவு, தடு, ஒட்டு, குட்டை, உதவு, அடு, அன்று, மாறு, அரி, முதலியன. ‘கோயில் எல்லாக் கடவுள் அது’ என ஓர் சாசனத்தில் காணப்படுகின்றது. கோயிலில் உள்ள கடவுள் எல்லோரிலும் பெரிய கட

வுள், என்பது இதன்பொருள். முத்திரைகளில்குறள் வெண்பாவினாலாகிய பாடல்கள் பல காணப்படுகின்றன. அக்கால எழுதும் முறை இடது புறத்தினின்று சென்று, பின்னர் வலப்புறத்தினின்றும் இடப்புறமாகச் செல்வதேயாகும்.

வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் வழங்கிய பிராமி எழுத்துகள் மொகஞ்சதரோ எழுத்துகளினின்றும் வளர்ச்சி அடைந்தவை. தென்னிந்திய திராவிடர்களுடைய எழுத்து மொகஞ்சதரோ எழுத்தை நேரேபின்பற்றியது. திருநெல்வேலியிற் கிடைத்த சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட மட்பாண்டங்களிலும், நீலகிரி மலையில் வெட்டப்பட்டுள்ள சாசனங்களிலும், கைதராபாத்துச் சமாதிகளிலும் இவ்வெழுத்து காணப்படுகின்றது.

மொகஞ்சதரோவியில் வாழ்ந்தோர் திராவிடராயினமையின் வட இந்தியாவிலுள்ளோர் தமிழையே பேசினார்.

சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிற் கிடைத்த சாசனங்கள் சிலவற்றிற் காணப்பட்ட வானநூற் குறிப்பைக்கொண்டும் மொகஞ்சதரோ முதலிய நகரங்களின் நாகரிகம் கி. மு. 5610 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதென ஹெரஸ் பாதிரிார் கூறுவர்.